

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Isak.; af Isak [i.e.: W. Herdahl og F. C. E. Listoe].
Titel Title:	<u>Tidsstrømmen : Fictioner af gemytligt og satirisk Indhold</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	[1. Oplag], 1.-14., 16., 19.-20., 23.-25. Levering.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Udgiverens Forlag, 1855-1857
Fysiske størrelse Physical extent:	1 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Isak:

Tidsstrømmen

[1. Opb.]

1855-54.

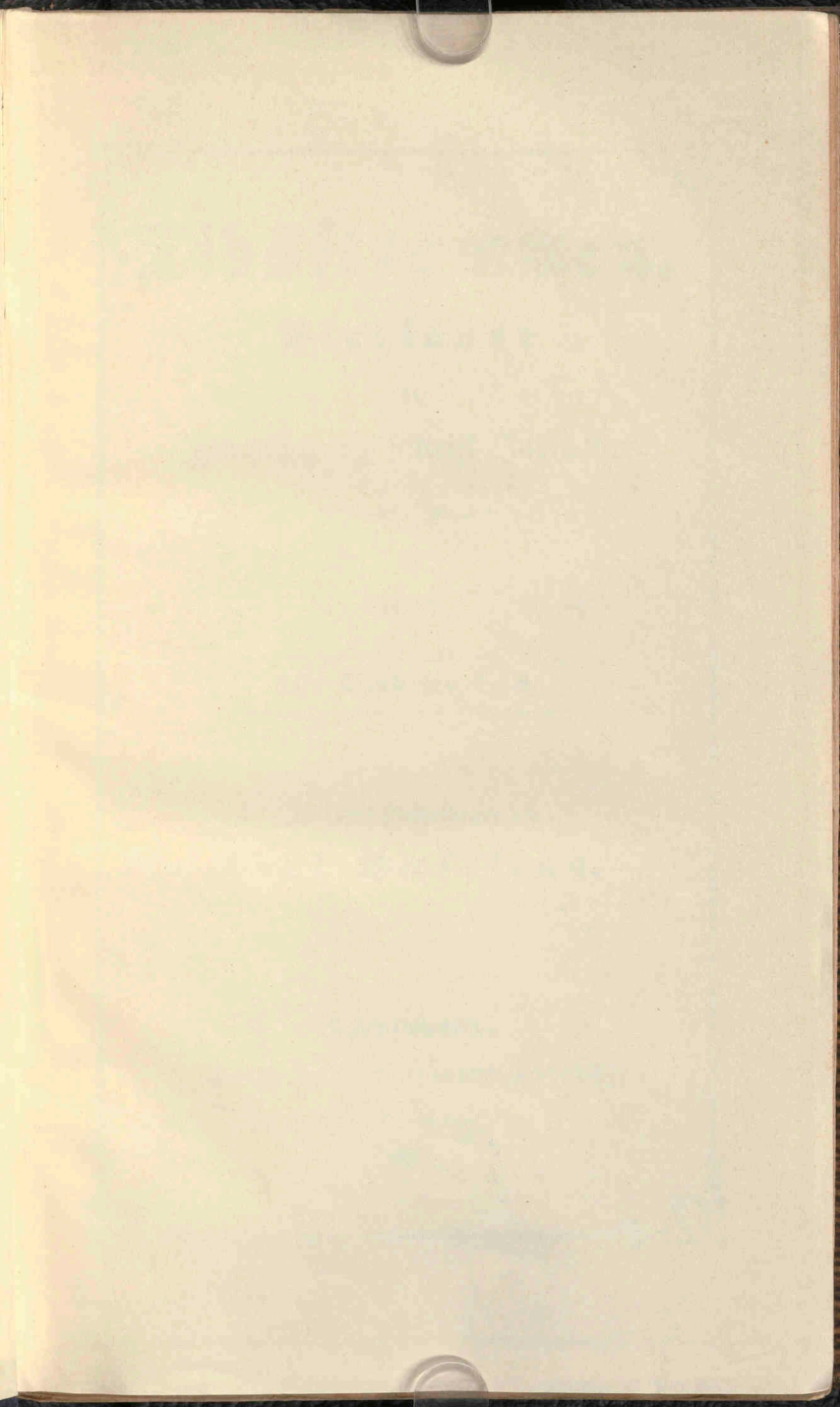
42,-179-8°

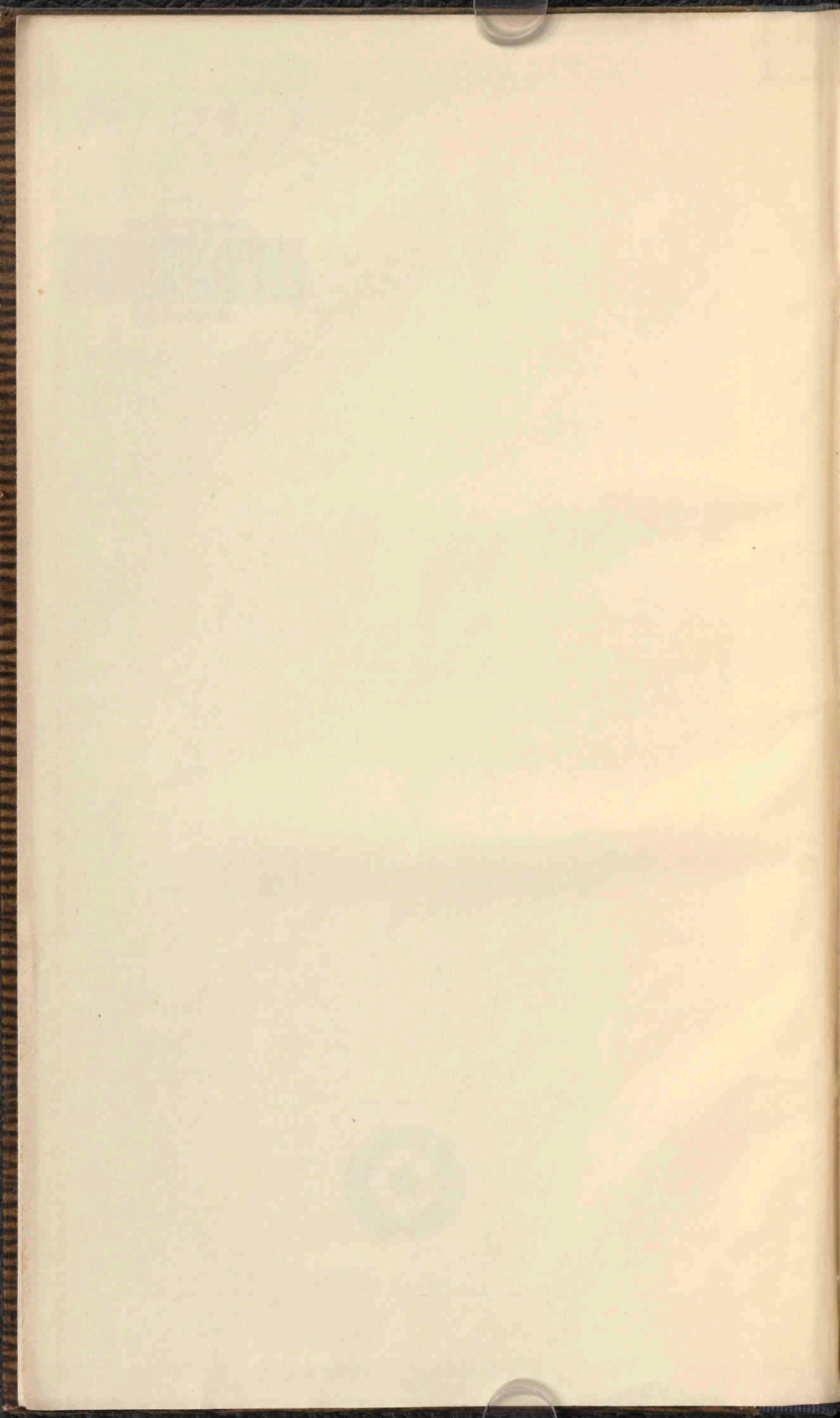
Det Kgl. Bibliotek

130025451431

20. 16.

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Siat.

1ste Bind fra 1-8.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comps Officin.

1856.

1913-00 64516

1-16 F

Lehrbuch

der

in

der Naturgeschichte

in

der

der Naturgeschichte

von

Carl Wilhelm

Lehrbuch

der Naturgeschichte

in der Naturgeschichte

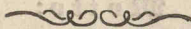
1861

Lidsstrømmen.

Dictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

Uf

Sat.

Første Levering. (October.)

Indhold: Et Digt, og en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

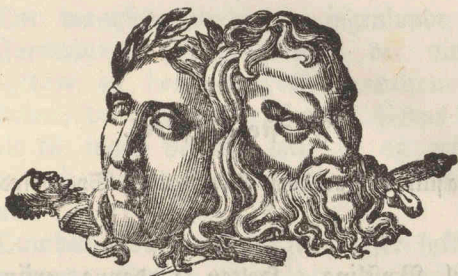
i Herdahl & Comp's. Officin.

1855.

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Svil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Lidens Strøm! saavidt man kan, man søge bør at følge
Immer vandre dristig frem gennem Livets Bølge;
Dog, sliq Vandring — den er svær —
Sandhed høres sjelden af Enhver.
Snildhed nærmest være Strømmens Maal,
Trodsse Rævens Klogt, dog uden Skraal.
Retfærd, Sandhed vil vel Mangen vide,
Omt dog stedse de vil Hænder vride;
Maatte man nødsages end bertil,
Mænge lidt Salpeter med i Spil.
Endnu slumrer trygt vist mangan Slyngell
Nærmest meer om saadan lumpen Yngel.

Lidestrømmen.

Første Capitel.

Bæstlings Barndom, Doctoren og Spaaqvinden.

Carl Bæstling, Helten i denne griinagtige Fortælling, var Søn af en Brygger, der boede i Narragonien i Forstaden Pillergaden kaldet.

Alt som Barn var han en vanartig Knægt, hvorfor han ogsaa af Gaardens mange Folk, saavel Bryggere som Trykkere, blev kaldt: den uartige Dreng; dertil maa bemærkes, at han ikke var fri for at være hvad man kalder lidt fjollet. Naar han, som ofte var Tilfældet, blev for uartig, eller gjorde for mange Spilopper, og man derfor brugte disse smukke Udtryk til ham, eller endog corporlig revsede denne gale Knægt, da grinede Drengen af fulde Hjerter, forudsat at ikke Suggene vare for haarde, thi saa brølede og hylede han rigtig nok som en Schacal. I begge disse Tilfælde, hvadenten han græd eller grinede, satte Drengen et saa mageløst dumt Ansigt op, ledsaget med saa curieuse Gebærder, at man uvilkaarlig maatte briste i Latter, dertil havde han endnu en meget slem Feil, han savlede nemlig; Spyttet stod ham bestandig i Mundvigerne og denne Feil stal endog have forværet sig i den Grad som Boren, at han, naturligviis imod sin Villie, formelig spyttede, de Personer han talede med, i Ansigtet.

Det manglede imidlertid ingenlunde paa gode Formaninger fra Forældrene, der virkelig vare agtbare og honnette Folk, saavelsom fra flere Andre, der vilde dette flemme Barns Vel; men alt til ingen Nytte, han lo og grinede bestandig, isærdeleshed naar man sagde at han var dum.

Dumbhed, svarede Drengen, gjør lykkelig! ja han havde allerede tidlig lært at citere Sætningen: „Jo større Bæst, jo større Lykke.“

Som sagt han var uforbedrelig, hvad tosfede Streger og dumme Spilopper angik. De gode Forældre begyndte omsider at blive urolige for deres vanartige Barn og lode desaaarsag kalde en Læge.

Denne, en gammel, fornuftig Mand, der tillige var Phrenolog, yttrede, efter en videnskabelig Undersøgelse, at der med Hensyn til Barnets aandelige Evner og Tilstand Intet var at udrette. Drengen, sagde han, er sund og frisk endnu, og af en stærk Constitution, men om han som Boksen vil vedblive at være saa rask, det betvivler jeg, tilmed synes det at der forestaaer ham Farer, thi ærlig talt, mine gode Folk, han har to af de værste Organer, dertil er han fjollet, men derved er ligeledes Intet at gjøre; ingen Idiot; eller Galeanstalt vil kunne helbrede ham; thi han har næsten ingen Hjerne og den Smule han har er firkantet.

Med disse Ord vilde Lægen forlade de gode Forældre, der naturligviis vare aldeles forbausede over hvad de havde erfaret angaaende deres Søn, men hvad gjør Carl Bæstling, der

under hele Samtalen havde staaet og grinnet saavel sine Forældre som Doctoren lige i Ansigtet og fortrukket sit eget i alle mulige Folder, medens Savlet bestandig løb ham udaf Munden, — han springer lige ind paa Livet af Lægen, griber ham i Siderne og kildrer ham dygtig, dertil griner han som sædvanlig af fuld Hals og udbryder med et forførdeligt dumt Ansigt: Kjære Doctor! I siger at min Hjerne er firkantet, Gudvælsigne Eder, skjær den ud og gør den lidt rund; det kan være det samme om det ogsaa gør lidt ondt.

Doctoren, der med største Møie endelig fik sig befriet fra denne ubehagelige Omfavnelse, sagde pustende og stønnende, idet han med sin Stok holdt Drengen i behørig Afstand: Du vanslægtede, væmmelige Pøde af et Mennekesbarn, bliv mig fra Livet, siger jeg, Du har saamænd lidt nok af Hjerne, skulde jeg borttage noget deraf, da blev Du et aldeles Umælende, skjøndt Du var maastee bedst tjent med ingen Hjerne at besidde; den Smule Du har kan maastee gøre Dig lykkelig, men den vil bringe Dig Latter og Skam, ja muligen tilsidst gøre Dig ulykkelig. — Dermed forlod den gamle Læge Huset.

Denne Forudsigelse af Drengens Fremtid stod Forældrene bestandig i Hovedet og da de indbyrdes i lang Tid derefter ei talede om Andet, tillod en dem tjenende norsk Pige sig en Dag at anbefale sin gamle Fæster, der, som hun sagde, i Kort og Gaffe kunde forudsige ethvert Mennekes Fremtid.

Forældrene, der vare nysgjerrige efter at høre hvad ogsaa denne vilde sige, lod hende komme og presenterede deres kjære Søn, Hr. Carl Bæstling; han var saaledes allerede dengang en Gjenstand for videre Opmærksomhed.

Spaaqvinden, thi andet kan man jo ikke kalde hende, forlangte strax Drengens Haand, dernæst en vaad Svamp til at afvadste Smudset paa samme, og neppe har hun igjen astørret den for hun udstøder et hvinende Skrig, tager derpaa Carl om Hovedet med begge sine flade Hænder, giver ham et Kys paa Panden og siger: Lykkelige og ulykkelige Barn! i din Haand findes et hoit Taarn, bygget ved en Sø eller Flod, det betyder at Du vil komme iveiret ved en hoitstaaende Mand, Du vil maaskee endog faa Ordener baade for og bag, men mærk Dig vel, min Søn, Du kjober alt Dette paa en uædel Maade ved at bortgive en kjær Gjenstand, Noget af den Natur man ellers ikke saaledes sælger; dertil bliver Du pengegridst, din stadige Tanke er ene og alene henvendt paa at nappe din Herres Penge, derved skader Du Dig selv og gjør mange Fattige ulykkelige, Din Herre er en ædel god Mand, dette veed den narragøniske Befolkning, den taaler en Tid dine Glethedder som den daglig seer, den kjender dit hele Liv, den anklager Dig, Du falder og — det Hele ender med Forbauselse.

Min Søn — vedbliver hun — omvend Dig; det Eneste, der kan redde Dig, hvis min Spaaedom gaaer i Opfyldelse, er: hold Dig til Gud istedetfor det døde Mammon. De Fattiges Taa-

rer ville flyde i Strømme, fordi Du bedrager dem ved Løfter, og blot sammenkraber til Dig selv. De Fattiges Taarer flyve som Dunster til Himlen og anklager Dig til den Allerhøieste, mind Dig, mit Barn, det er en streng Dømmers. Han har hidtil seet din hele Vandel, samt hvorvidt Du vilde drive det, han har endnu ikke straffet Dig, han har netop villet at Du skulde stige til Bjergets Høide, for med et Fald at knuses i Afgrunden. Dette kan blive din Skjæbne, min Dreng; men vær rettskaffen og ærlig i dit Råd, naar Du bliver en høitstaaende Mand, tjen da din Herre tro, vær ikke for næsviis eller paatrængende mod andre Stormænd, hust paa, at de i Klogt, Fortjeneste og Forstand vil staae høit over Dig, bed for Alting slittig til din Gud, maaskee at Du derved kan undgaae den jordiske Forømmelsesdom, som jeg her har udtalt over Dig, men hvori Du for en stor Deel selv vil have væsentlig Skyld.

(Fortattes.)

Næste Levering vil indeholde, foruden de forstjellige Perioder af Bæstlings senere Liv til hans sildigere Alder, hans Fictions-Portrait, der fortiden er under Arbeide.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 β hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes hos Dhvr. Boghandlere.

Tidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Carl

2den Levering. (November.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comp's. Officin.

1855.

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Portrait af Carl Bæstling.

Den narragoniske Kronike fortæller, at Staden Narragonien fremstiller i sit Vaaben ovenstaaende Figur. Det skal efter dens Beretning være Symbolet paa en gridst Kassemeester, der var slet og lumst mod de Fattige, idet han paa en sleben Maade vel gav gode Løfter, men desuagtet afsnappede ulykkelige Enker og mange Andre, hvem hans Herre, der var en god Mand, gjerne vilde hjælpe, og, hvad værre var, endog vovede at sammenstrabe Alt til sig selv. Hans Endeligt blev forfærdeligt. — Da hele hans Liv var naragtigt, havde man afbildet ham i denne Skikkelse. Hans Legeme skal iøvrigt have været svækket i den Grad, at kun de dumme, matte Dine lysnede naar han saae Penge.

Andet Capitet.

Bæstlings Drengaalder.

Første Capitel sluttedes med Spaaqvindens formanende og vistnok efter al Fornuft begrundede Forudsigelse af den slemme vanartige Knægt Carl Bæstlings Fremtid og jordiske Endeligt, forsaavidt han vedblev at fremture i de ustyrlige og slette Lidenskaber, som han allerede dengang lagde for Dagen. Man skulde antage, at en sliq Formaning maatte have havt en heldig Indvirkning paa Drengen, men tvertimod; den nyttede aldeles Intet, han blev værre og ikke bedre i sin Opførsel i tiltagende Alder, ja man kan med Sandhed sige, at:

Enskjøndt den Smule Vid, der banket blev i denne
Han var og blev et Fæ, et Lastens Dyr, et ynksomt
Bode,
somt Gode.

Carl, Carl Bæstling! Du havde vist neppe tænkt eller anet, at man dristede sig til at skildre Dig saaledes, men det er Sandhed, aldeles Sandhed. Efter Kroniken var Lasten det Trappepetrin, hvorpaa Du steg op, Lasten var den Dyd, der bragte Dig i Carriere, og Lasten udgjorde, som efterfølgende vil vise — dit hele Liv.

Fra det Dieblif at Bæstling var blevet spaaet, viste hans onde og lumste Charakteer sig endnu flettere end tidligere, alt som han modnedes i Alder tiltog hans Uffhyeligheder, og følgende Smaatræk, begaaet af ham i en Alder af henved fjorten Aar, viser noksom tilfulde hvorvidt han alt dengang havde bragt det i hylkerist Forestillingskunst samt hvor bundslet man maa antage at hans Hjerte var.

Moderen var bekjendt for en velgjørende, god Kone, desaaarsag kom der stadig fattige Folk til hende, hvem hun gjerne meddeelte Penge. Sjelden gif Nogen utroftet bort, undtagen naar den vanartige Dreng lukkede op, thi aldrig saas snart saae han en Glendig, førend han slog Døren i for Næsen af dem, ja undertiden endog jagede dem ud af Porten med Hug og Slag. Dette var, som alt bemærket, haardt imod Moderens Villie og naar hun saae eller hørte det, irettesatte hun ham strengt derfor, dog alt til ingen Nytte.

Paa engang stillede Drengen sig venlig an imod de Fattige og efter sin dumme Forstand endog beklagede dem, ja undertiden gav han dem selv enkelte Skillinger af sine egne Penge. Dette bevægede Moderen til (i Tanken om at forbedre ham) at lade ham for Eftertiden blive Uddeleren; dette var ganske efter den vanartige Knægts Kogebog, der snu og listig havde anstillet sig saaledes for at bedrage sin Moder.

Carl begyndte nu sin første Pengesforretning, men — aldrig har nogen velberegnende, udlært Spitsbub kunnet drive det værre i Sny

deri, end han som Dreng drev det. Han modtog daglig Penge med Ordre til efter en gammel Skik paa bedste Maade at uddele dem.

Han stillede sig bestandig ved Døren, naar en Ringning eller et Pif paa samme gjorde sig gjældende, og forvaltede sin anbetroede Post paa følgende Maade.

Folk af den bedre Classe, der var vant til engang imellem at nyde en Hjælp af nogle Mark, ja endog 1 Rd., gav Carl 8 ß a 1 Mk. og de aldeles Betlende, der i Regelen fik 4 ß , gav han 1 ß .

Han berigede sig altsaa uden Omstændigheder paa den Fattiges Bekostning, og disse Penge brugte han til Slikkeri og til Indkjøb af Gibsforme til Tinsoldater, da der allerede laae noget „General“ i det dumme Hoved paa ham; han var jo alt Kassemester.

En Smeltedigel stod bestandig paa Jlden, han stobte og omsmeltede Tin og Bly hele Dagen, og kjender man Fyren ret, havde han vist gjerne stobt falske Dalere, naar han blot havde havt Forstand dertil, thi hvad Lysten til Penge og Sletheden angaaer, da var ingen Forbrydelse saa stor, at man maa tro han vilde gysse tilbage derfor.

Paa engang fik han imidlertid en djævelst Idée, der desværre ogsaa gik ud over og ramte de Allerfattigste.

Flere begyndte at knurre over den store Afknappelse i den sædvanlige Understøttelse, de tidligere havde været vant til at erholde; disse gav han Grovheder og bortviste dem aldeles,

da han var bange for at det skulde komme for Moderens Dre.

Derimod uddeelte han nu flere enkelte Skilinger end sædvanlig til de aldeles Forarmede, — men paa hvilken Maade?

Han lagde dem i sin Smeltedigel, hvorved de glødedes, og disse — tænk Dig, Læser! gav han med en lille Tang en Ulykkelig i Haanden, naar denne var alene med ham, thi Flere paa engang turde han naturligviis ikke vove at gjøre det ved.

Naar han da saae de ynkelige Gebærder, der i Almindelighed vare ledsagede med et Smer-teststrig — da frydede han sig af sit inderste Hjerte og grinede.

Kroniken omtaler netop disse Details som en narragonistisk historisk Sandhed, han skal selv til sine Ungdomsvenner have fortalt det, og roest sig af disse Spilopper; har han loiet, lyver naturligviis Historien, men Loanen, siger man, er Satans Hovedpude, Løgnen har da straffet Løgneren med at sliig en Historie nu offentlig oplyses.

En anden lille, af ham selv kaldet lystig, Historie foregik samtidig med Ovenstaaende. Carl Bæstling havde en ældre Broder, der døde. Paa Begravelsesdagen var Forstaden Pillergasden, paa det Strøg hvor den rige Brygger søn skulde begraves, sort af Mennesker. Den flemme Dreng, hvem dette ikke var undgaaet og længe havde udtænkt, hvorledes han bedst skulde spille de Nysgjerrige et godt Spilop, listede sig i denne Anledning op paa Loftet og vilde have

udkastet Vand eller Skarn paa disse; Tilfældet spillede ham imidlertid paa Trapperne en ulykkelig Kat ihænde; denne greb han og nedkastede paa Gaden. Derpaa listede han sig atter ned og fulgte med det meest uskyldige Faarepeltes ansigt sin afdøde Broder. Dette Skarnstykke er ligeledes authentisk fra hans egen Mund.

Disse Smaahistorier høre som alt anført blot til hans Drengaalder.

Der gaaes nu over til hans Ungkarleliv; dette er saa rigt paa Skandaler, Naragtigheder og Sletheder, at naar disse blot nogenlunde omstændelig beskrives, isærdeleshed hvad et Fruentimmer, han har pleiet endeel Lystigheder med, angaaer, for derved senere at høste den høieste Nytte m. m., at man forvist antager at de ville mødes med den største Interessé.

Hermed slutes anden Levering af Tidstrømmen. Angaaende de skandaløse Historier, der nu for Eftertiden vil vedblive at følge om Carl Bæstling, da tjener blot til fornøden Efterretning, at han som Menneste betragtet var et dybt sunket Subject. Lasten var hans Ideal, ved Lasten var han bleven fremhævet, og for at bruge et Handelsudtryk: han gjorde i Lasten.

 „Tidstrømmen“, der koster 8 β hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes hos Dhrr. Boghandlere.

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Sat.

3die Levering. (November.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comps. Officin.

1855.

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
Ut hævne sig paa Stjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Tredie Capitel.

Bæstlings Glandsperiode; den narragoniste Befolknings
Tanker over samme.

Forinden der umiddelbart gaaes over til Bæstlings Ungkarleliv, og de dermed i Forbindelse staaende skandaleuse Historier, vil det neppe kunne staae at tilkjendegive de Tanker, man i Almindelighed nærede om ham paa den Tid han i Birkeligheden indtog en stor Plads som Kasserer eller Kassemeester og var belemtret eller rettere behængt med endeel Ordener paa sin smudsige Personlighed, som her senere vil faaes Leilighed til at vise at den tilfulde var.

Folket meente nemlig, at nu kunde det være nok med Carl Bæstlings glørværdige Hr. Jeg, hvis videre Stigen, frække Fremtræden og hvad al andet Stadseri som dermed stod i Forbindelse eller knyttede sig tilsammen, kun beredede Nationen Skam og Spot, samt en saavel directe som indirecte Skade i de vigtigste Statsforholde. Det havde nemlig bragt i Erfaring, at Bæstlings dumme Uergjerrighed ikke endnu var mættet; lig Katten, der lurar paa Musen, tænkte han i sit beskedne gridste Hjerte, paa en skøn Leilighed til — kun at blive det narragoniste Riges Hofmarschal — Hoffskalk havde

han jo været i flere Aar, og han syntes nu at han fandt sit Cadaver passende til en saadan Post.

Folket syntes imidlertid at det gik temmelig vidt, ja det syntes endmere at det nu gik for vidt og for flot til med Hr. Bæstling — det havde iagttaget ham i længere Tid og var paa flere Maader blevet vækket ved Herrens egen Slethed og forfængelige Streger.

For det Første afknappede han, som alt bemærket, de Fattige i de Naadesgaver som hans ædle Herre tidligere havde bestemt til Ud- deling, og da man dertil vidste at han var pengegjerrig, udledede man naturligviis den Slutning, at han berigede sig og en Anden, og dette var ogsaa meget rigtigt. For det Andet havde man lagt Mærke til at Fyren, tænkt Eder, lod sig — portraittere! og det saagar i en Statsmandsdragt med endeel opstablede Orde- ner. Hensigten med det Sidste kjendte man ikke saa ganske, man antog imidlertid at den stadselige Dragt, hvori han var afbildet, skulde være Modellen for Opsynsmændene ved det paatænkte Gloakvæsen; mulig det var feil, men man maa stadig lægge Mærke til at det Hele er Fiction.

Folket harmedes endvidere i Hjertet over alt Anført. Dog, det beklagede og ynkede Bæstling, som menneskeligt Væsen, over hans Daarskaber. Man frapperedes over, at han var saamageløs dum eller gridsk, hvilken af Delene det nu var, at han ikke kunde indsee sin (af den Fornuftige opfattede) jammerlige Forsatning.

Fattede han muligt ikke, at af de trende Stænder, der bære enhver Stat, Borger, Arbeider og Bønde, han af disse havde Opinionen imod sig? Vidste eller fattede han mulig heller ikke, at de regjerende Stænder eller Embedsclassen foragtede ham som en Snylteplante, der ikke længer burde trives, men snarest muligt rykkes op med Rode? Vidste han ikke, dette, gjentage vi, eller mulig ikke vilde vide det, da fortjente han at imødegaae den Stjæbne, som ham er udsagt. Sætningen: „liden Tue kan vælte stort Læs“, er Sandhed; vel er Miraklernes Tid forbi, dog, der er noget som kaldes Tilfældet, noget som hedder Bestedenhed og Lighed! en grændseløs Anmasselse og Ikkeberetigelse til at indtage Hæderspladser og stille sig rangerende med Andre, der fortjenstfuldt og efter mange Aar have erhvervet og naaet en saadan Plads, det ere Dunder, som i Almindelighed drage stemme Følger efter sig.

Sluttelig siger Kroniken paa den Tid den omtaler Bæstlings Glandsperiode: at nu var det paa Tide at Hans Gefærlighed Hr. Bæstlings Viderekomme og skandaleuse Liv blev afsluttet. — Nu synes man det kunde være nok med alle de skalkagtige Historier, der hidtil er og bliver lavet, saavel mod hans Herre som mod det Stamtræ, han engang har beplettet og aldrig vil kunne afvadske.

Fjerde Capitel.

Bæstlings Ungkarleliv. Skandaler.

Bæstlings Ungkarle eller Dagdriverliv afgiver et tydeligt Beviis paa, at naar man blot har Penge, kan man, uden at bestille Noget, spille ligesaa galt op man lyster, og dog under tiden, efter at have ført et umoralst og slet Liv, komme til Ære og Værdighed.

Ære og Værdighed, smukke Ord, klinger liflig og net, dog Gud hjælpe os for den Værdighed, der skal fødes af Skjændsel, det maa vist have været i Hr. Bæstlings egne Tanker, at disse Ord bestod, eller kunne anvendes paa ham eller hans Dulcinea; nei, lille Ven, det bliver blot Phantasi-Billeder, malet med en Tjærepensel, Skyggen i Maleriet, bliver det Bæstlingske Slæng.

Bæstlings daadrige Liv, forsaavidt Skandaler kan benævnes saaledes, var foruden Dagdriveri, Fruentimmercommerc. Han var unægtelig en god Jæger, hvad det sidste angik, og indlod sig uden Omstændigheder med Hvemsomhelst. Følgen af alt dette blev, som man let kan tænke sig, et aldeles forsvækket Legeme, foruden endnu værre Under, som alt i mange Aar har Ravnets „chronist“.

Bæstling ændrede Intet, daglig besøgte han foruden flere saakaldte Ripper, Kaffe og Billardhuse, her traf han i Regelen sammen med endeel Ungdomsvenner, for hvem han bestandig maatte holde Lyset, eller rettere spille

Ubekat. Hans Pengegridsthed var alt bekjendt, han levede gjerne paa Andres Pung og hylede voldsomt naar han tabte nogle Partier. Spille kunde Bæstling naturligviis ikke, gjerne vilde han parere om Penge, men blev stedse Dfferet og udleet.

Om Aftenen drev han omkring, hvor han hørte der spilledes Comedie. Flere Smaa-Privattheatre vare hans kjæreste Tidsfordriv. Her traf han i Regelen sine Elskerinder og beundrede og gottede sig i sin firkantede Hjerne over deres høie Kunstfands. At han ligeledes her spillede Nar, er næsten overflødig at fortælle. Nar var han overalt, og Nar blev han i sit hele Liv.

Disse Fornøielser bleve ham imidlertid for indskrænkede og han begyndte nu at føre et saakaldet mere offentlig Liv.

En af hans Elskerinder bad ham en Dag om Penge til en Billet til Circus, dette indlod han sig endelig paa efter flere Omstændighededer, og for nu at spille den fine Cavalleer vilde han selv følge hende.

Bæstling, siger Krøniken, har selv yttret, at han aldrig har moret sig saa godt, som den første Aften hos Beriderne. Circus blev hans Indlingssted, sjelden hengik nogen Spilleaften, undtagen han var der, af hvilke Grunde skulle vi strax erfare.

Hvad der saa væsentlig greb og tiltrak sig Bæstlings Opmærksomhed hos Beriderne var først og fremmest Bajazo, og dernæst de smukke Damer.

Bajako morede ham kostelig, i ham saae han for en Deel sin egen Skikkelse, og flere af de flaaue Vittigheder, der ved en saadan Leilighed stadig gives tilkjende, frydede Bæstling i sit inderste Hjerte. Bæstling var i sit Es, hans firkantede Hjerne udvidede sig, hans tynde Haar reiste sig paa hans sleinstallede Hoved, og hans matte grøngraa Dine antog en særlig Glands. Han svor en Eed,* som ingen Brygger eller Trykker burde skamme sig ved, paa, at Bajako skulde være hans Ven, og denne smukke Alliance bragtes ogsaa istand, til liden Baade for Hr. Bæstling.

Med Bajako's Bekjendtskab forbandt sig strax en lille Kjærlighedsaffaire med den saa meget yndede Prudence; hvorlænge dette varede, samt hvad videre Indladelse, der i det Hele skeete med Beriderne, skulle vi behandle i næste Hefte, men dog bemærke, at det havde slemme Følger for Hr. Bæstling, og at det endte med, at Prudence, hvilket Navn eller Ord betyder: den Rene, (om hun bær en hvid Lillie i sit Baaben vides ikke), udmærket forstod at behandle ham, saa at han tilvisse maatte føle, at have været i Beridernes Hænder.

(Fortsættes.)

*) Forfatteren gjør opmærksom paa, at Bæstling ledsagede hver tredje Ord med en Eed.

 „Tidsstrømmen“, der koster 8 sk hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og saaes hos Hr. Boghandler **Pio**.

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Saar.

4de Levering. (November.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comps. Officin.

1855.

Femte Capitel.

Bæstlings Ungfarleliv. Skandaler.

Bajako blev Bæstlings intime Ven. Bekjendtskabet skete paa en ganske simpel Maade ved at Bæstling (rigtignok imod al Sædvane) gav Noget tilbedste. Arm i Arm saae man ofte de tvende Herrer spadserere sammen og undertiden i Forening med den smukke Prudence. Ved at see Bæstling følge det smukke Beriderpar, kom man uvilkaarlig til at tro, at han var deres Tjener eller Staldkarl. Bæstling var allerede dengang saa forsvækket at hans henfløbende Gang i Forening med det smudsige Ydre stak væmmeligt af imod Kunstnerne, der med en gratios Zirlighed i Paaklædning og øvrige Bevægelser, aldeles fordunklede ham. For at give en træffende Lignelse om Bæstling, kan man sige, at han ved at følges med disse To, tog sig ud som „en Kaalstok i et Rosenbed“. — Hvad Under derfor at Beriderne behandlede Bæstling en canalie, eller rettere som en Hr. Bæstling. Bajako var isærdeleshed slem imod ham, og han maatte ved flere Leiligheder doie mangan en grov Pille, som denne bød ham. Følgende Exempel kan tjene til Beviis paa, hvad man betragtede den elendige Bæstling for, samt hvorledes man i det Hele behandlede ham. (Man taalte kun hans Omgang formedelst hans Penge).

En Aften efter en endt Forestilling, holdt man et saakaldet lille Generalsold. Bæstling maatte holde for som Heigut, og blev ved denne Leilighed, i Forening med Uergrelse, frygtelig drukken. Bajako var ikke mindre ædru, og da han alt strax efter Bekjendtskabet næsten havde dede Bæstling, gav han sin naturlige Harmeluft paa følgende Maade.

Han bad først om en øieblikkelig Taushed, dernæst om Ordet hos Dhr. for i et kort Foredrag at vise, hvilken æret Gæst Selskabet havde i Hr. Bæstling, samt hvad Ulighed i Lighed og dernæst Forstjel der var mellem ham og en forlængesiden henrettet Statsmand.

Selskabet blev inderlig fornøiet over denne Spas af Bajako, da man vidste at det var et vittigt Hoved; de hadede iligemaade Bæstling og proponerede desaaarsag at Bajako og Bæstling samlede skulde stige op paa Bordet, for at Bestuelsen af Bæstling ved Bajakos skarpe Sarscasmer tilfulde kunde sees og høres.

Propositionen blev modtaget, og grinende indtog Hr. Bæstling en Plads paa Bordet ved Bajakos Side.

Bajako begyndte saaledes:

„Mine Herrer! maa jeg tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa, at Selskabet her i Aften tæller en meget mærkværdig Mand i sin Midte. De, mine Herrer, veed maaskee næppe, hvem det er jeg mener, men jeg maa da tillade mig at sige, at det er den glørværdige Hr. Bæstling, der staaer ved min Side. Jeg udbeder mig desaaarsag al mulig Opmærksomhed,

Da jeg ved en nærmere Tankebetragtning af min Sidemand har ifinde at belyse forskjellige Landes Regjeringsformer, samt hvorledes man behandlede en udmærket duelig Videnskabs- og Statsmand for en paaløst Forbrydelse, der ikke kunde bevises, men som man tilfulde har Beviser for er bedrevet af en Anden, hvorfor han hidtil er blevet fremhævet.

Bæstling gav ved de sidste Ord et lille Hop paa Bordet, men Selskabet udbrød i et voldsomt Bifalds- eller Glædeshyl, og idet en af dem præsenterede saavel Hr. Bæstling som Bajazø et stærkt Glas Romtoddy, hvilket de begge nedslugte, skreg Bajazø: Attention, mine Herrer, og fortsatte derpaa:

Det ærede Selskab veed, at jeg har reist meget, og kjender altsaa flere Landes Historie; jeg har hørt og oplevet mange slette Intriger og kommet til Kundskab om mange skumle Cabaler, dog een Historie, som vel er trykket i et andet Land, end der hvor den foregik, men desaaarsag kjendes af Mangfoldige, skal jeg tillade mig blot med et Par Ord at fortælle Dem, da Sammenligningen med en Anden af samme Suurdeig er saa udmærket, at man umuligt skulde tro at det ugeneert kan existere i en Stad, hvor der dog idetmindste findes endeel oplyste eller rettere vaagende Folk, der ikke alle ere Hr. Sørensen.

Der levede engang en udmærket Mand ved Navn Struensee; det var en Lydsker, og man yndede ham ikke, vel nærmest derfor, men det var en saa dygtig Statsmand for det Land,

hvori han virkede, at ikke hans argeste Fjende kan sige Andet eller vove at benægte dette Udsagn. Han var meget klog og retfærdig i mange af sine Handlinger, og havde han været mindre ærlig og mere lumst, sleben og slangeagtig imod den Nation, for hvilken han var Minister, da var han bleven dens Yndling, istedetfor med Skjændsel at maatte lægge sit Hoved paa Skaffottet. Han var en Charakteer af ægte Malm, men hans Hovedseil var, at han paa en forbarst Maade søgte at bringe lidt af det, man kalder „den sunde Sands“ i Folket; dette lykkedes imidlertid ikke, slikt gaaer bedst med at slaae Slangevolter, og da han foragtede dette, tabte han endeel af sin Godhed for det Folk, hvorfor han virkede, og — begunstigede nærmest Tydskere. — Dertil kom endnu noget Andet, som man sagde var hans Hovedforbrydelse. (Bajako hvidster derpaa Bæstling Noget i Dret, hvorved denne atter gjør nogle slemme Grimacer, idet han seer med et bønligt Blik paa ham).

Mine Herrer, siger derpaa Bajako, jeg har sagt Grunden til min Sidemand Bæstling og bedet ham om, at lade gaae videre. Naar, Bæstling, aabn din lille Mund, eller vil Du at jeg paa en anden Maade skal lægge Dig et spansk Flueplaster paa Tungen?

Bæstling. Mine Herrer, tillad mig, denne Spøg gaaer for vidt, jeg antager . . . at De forstaaer mig for at sige jeg giver Champagne til hele Selskabet.

Bajako lagde ved denne Uttring sin høire

Haand saa blidt paa Bæstlings Skulder, at hans svage Personlighed sank i Knæerne. En skraldende Latter ledsagede Bajazos Haands- paalæggelse paa Bæstling, og kun Skrigene: Frem med det, Bæstling, Champagne skal Du give alligevel, hortes, eller var Selskabets Svar. — Et Blik, som Bæstling fra sin ydmyge Stilling kastede paa Bajazo, overtydede ham strax om at han blev nødsaget til at citere, hvad denne havde tilhvidstet ham. Han vinkede ad den Person, der stod ham nærmest, og sagde ham de slemme Ord, for hvilke han næsten selv bluedes.

Fra Mund til Mund gik derpaa de hemmelige Ord igjennem Selskabet, men istedetfor, som Bæstling havde ventet, at det Hele nu blev forbi med en Latter, saae han kun alvorlige Ansigter og følte endnu Bajazos vægtige Haand.

Ja, mine herrer, vedblev derpaa Bajazo, De have nu erfaret, hvorfor man nærmest henrettede Struensee; jeg blander nu lidt Alvor i vor Bachanalglæde; (til Bæstling) stat op, Du feige Hykler, der desværre for Dig selv er en stor Synder, og see, befaler jeg Dig, det ærede Selskab lige i Dinene. (Bæstling adlød).

Denne Fyr, vedblev Bajazo, som jeg veed I Alle ynder, skal I nu lære tilfulde at kjende. Seer I, man har Beviis for (trende Exemplarer) at han har begaaet, foruden mange andre Kjeltringestreger, det samme, som det han selv har fortalt Eder, at man henrettede Struensee for, (Bevægelse iblandt Selskabet), og dette, tænkt Eder, har bragt ham, foruden Penge, i

en glimrende Stilling. — Vel er han foragtet, men Stillingen beklæder han dog, og snuser efter endnu at gjøre nogle Spring.

Altsaa, mine Herrer! Factum bliver dette: Uligheden i Ligheden mellem Struensee og Bæstling *) er den, at den Forbrydelse, hvorfor man henrettede den Første, neppe var beviist, hvori mod Enhver veed, at den Sidste har begaaet en saadan, og dette — har været Grunden til hans dristige Fremstriden. Den Første var en Mand, hvis Forstand og Bevidsthed sagde ham, at han var sin Plads voksen, den Sidste er et naragtigt Fæ, der paa en lumst, skjændselsfuld Maade har banet sig Veie til sin Hæderspost. Den Indladelse Bæstling har søgt blandt os, mine Herrer, har han nærmest benyttet til at forsøge paa at forføre flere af vore Damer, hvorvidt det er lykkedes ham vides ikke, Ugtelse for mine Kunstfæller byder mig at tie, men, mine Herrer, selv om enkelte af vore Damer have en saakaldet beskadiget Dyd, da ere de dog meget for gode til at falde i Kløerne paa en saa smudsig Personlighed som Hr. Bæstling. Der staaer nu kun tilbage, at Bæstling skal udsige, at hvert Ord, hvad jeg har sagt, er Sandhed; gjør han det, foreslaaer jeg at lade Synderen gaae uhindret bort, jeg for min Part skal ikke drikke meer med denne Herre; gjør han det derimod ikke, foreslaaer jeg at

*) Den Sidste er det vigtigste formasteligt, at ligne ved en fortjenstfuld Mand, hvis Skospaender han ikke var værdig at løse.

bringe ham til Circus og lade vore Staldkarle behandle ham saaledes med deres Nidste, at Fyrens Samvittighed vaagner af sin Skjændselsflummer.

Rasende Brøl, lig Cimbriske Hyl, høretes af det ophidsede Selskab: Til Circus, lod det, og man begyndte alt at tage fat i Fyren, men ved endeel jammerlige Bevægelser, forenet med endeel Bønner og Graad, lykkedes det endelig for Bæstling at ende Scenen, med at fremstamme: Mine Herrer! tilgiv mig, jeg veed jeg er en stor Udsel, som Alles — Foragt hviler paa, jeg fortjener alt Dette, jeg tilstaaer — det er Sandhed, hvad der er sagt, dog tillad mig, mine Herrer, Bajako har været meget slem imod mig — (vendende sig imod Bajako), Bajako, tilgiv mig, Du har dog været frygtelig imod mig, dine Ord have trængt mig i Sjælen.

Bajako gav blot til Svar: Du taler om Sjæl, Bæstling, af den har Du ingen, lige saalidt som af Hjerte; havde Du disse to Ting (de skønneste hos Mennesket), da havde Du ikke begaaet saamange Skjændselsstreger.

Et vældigt Fodspark af Bajako flyttede Bæstling til den anden Ende af Salen.

Bæstling udstødte et voldsomt Hyl og Jamren. Bajako steg gravitetisk ned af Bordet, gik hen til Bæstling, aabnede Døren, og et Spektakel og Rumlen paa Trappen forkyndte Maaden, hvorpaa Bæstling blev transporteret.

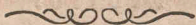
„Tidsstrømmen“, der koster 8 f hver Levering, er bestemt til foreløbig af udgaae engang hver Uge, og faaes hos Hr. Boghandler Pio.

Tidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Sax.

5te Levering. (December.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comps. Officin.

1855.

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Sjette Capitel.

Bæstlings Ungkarleliv. Skandaler.

I en ynkelig Tilstand ankom Bæstling til sit Hjem, han lagde sig strax i Sengen, hvor han, efter eget Sigende, ved Sønnen troede at kunne bortjage de stræffelige Ubehageligheder, han havde maattet udholde i Beridernes Selskab. Dog, han tog denne gang feil; saa forhærdet han vel kunde være i at udholde Tort og Skam, naar han isvrigt derved saae sin Fordeel eller andre Planers Opfyldelse, saa bitterlig (ere hans egne Ord) angrede ham den ilde Medfart, der nylig var bleven ham tildeel.

For det Første smertede ham betydelig de Prygl han havde modtaget, og for del Andet, — følte han første Gang i sit Liv hans (en føie Stund) vaagnende Samvittighed, pidste ham, som man siger — med Skorpionsvøber. Han fristede altsaa, vaandende sig paa sit Leie, en søvnløs Nat; dette skulde man antage havde forbedret ham for Estertiden, dog nei! Bæstling blev sig selv lig som en engang anført Bæstling. Da Smerterne efter Huggene vare forsvundne, var ogsaa Skammen borte, Bæstling begyndte alt at tænke over nye Intriger, forglemmende sit høitideligt sluttede Bæstling eller Bæstlingskab med Prudence; men Beriderinden var

ikke saaledes at slippe fra; hun brød sig vel i sit Hjerte aldeles intet om Bæstling, men hun havde bragt i Erfaring at han var velhavende, og, da hun aldeles ikke hidtil havde havt nogen Beviser paa samme, dertil hørte, at han skamstjændet var bortjaget fra hendes Kunstfæller, drog hun den simple Slutning paa det Hele, at hun idetmindste for sit Bedkommende vilde søge Erstatning for de hulde Blikke og Suk, hun havde skjænket ham, m. M.

I den Anledning besøgte hun paa en skjøn Dag Hr. Bæstling udi Pøllergaden, og var heldig nok til at træffe ham hjemme. Bæstling modtog Prudence saa godt som en Hr. Bæstling er istand til at modtage en Dame, begyndte med endeel flauø Ord, som — hulde Prudence, — jeg har længe følt Savnet — af Dem, min Sjæls Gudinde, . . . jeg elsker Dem! . . . etc. . . . og vilde ved den sidste Yttring tage fat paa Beridersten; men et knusende Blik af hende, lammede Hr. Bæstlings forsvækkede Nervesystem saaledes, at han med nedfaldende Arme, matte Dine (i en Stilling som Ruderbonde) udbrød: kjære Prudence! er ogsaa De vred paa mig? hvad har jeg gjort Dem? hvormed kan jeg tjene Dem, tael, uh, tilgiv mig Mademoiselle, men Deres Kunstfæller ere nogle flemme Folk, det løber mig som koldt Vand nedad Ryggen, naar jeg tænker mig den sidste Aften; tillader De at jeg trækker af, saa skal De see min Ryg og min Hofte, begge disse Lemmer ere endnu ganske sorte og blaa.

J en imponerende Stilling stillede Prudence sig tæt op til Bæstling, der bestandig retirerede — indtil Bæggen forbød standsede ham. „Min Herre!“ sagde hun, veed J med hvem J taler? siden J vover at byde mig det blotte Syn af Eders Legeme; synes J ikke at det er nok, at jeg saalænge jeg taler med Eder, skal nødes til at see Eders grimme Ubekatte-Ansigt; forglemmer J, at jeg er en Kunstnerinde, der ofte har modtaget Hyldest baade af Fyrster og Grever, men at endnu ingen af disse har vovet at byde mig, hvad J, naragtige Hr. Fæ byder mig. Dog, til Maalet, Hr. Bæstling, J har vovet at beile til mig, Eders væmmelige Lefsen og floue Galanterier har, troer jeg, skadet mit Rygte eller rettere min Kunstnerære, denne maa betales; naa Bæstling! hvad værdifuldt har J den Ære at forære mig?

Bæstling, der med dosige Dine hidtil havde staaet og zittret, da han alt troede at føle et Stød af Dolken, som disse Damer i Almindelighed pleie at bære, fik ligesom nyt Liv, da han hørte at en Present kunde afgjøre det. Han aabnede i en Hast en kostbar Chiffonniere og udtog af et hemmeligt Gjemme i samme et meget kostbart Guld-Klenodie, der var besat med glimrende Diamanter. — Dette overgav han Prudence paa de Betingelser, at de for Fremtiden sluttede Fred med hinanden, samt at hun maatte beholde det, naar hun ved første Leilighed vilde skade Bajako saaledes, at han i det ringeste kunde brække en Arm eller et Been.

Prudence besaae længe den kostbare Gave,

derpaa sagde hun: Bæstling: siig mig aaben og ærlig (tvende Ord for Bæstling, omtrent som Gud for Satan), er dette kostbare Smykke, som Du alt har foræret mig, din virkelige Eiendom? (Bæstling zittrede paany).

Prudence. For Himlens Skyld, Bæstling! svar mig: har din Gjerrighed drevet Dig saa vidt? (for sig selv) paa hvilken Maade skulde det være muligt? Dog, nu har jeg det! (hoit): svar mig, Bæstling — gjentager jeg, hvorledes er Du kommen til disse Klenodier? thi Du havde endnu flere i det hemmelige Rum, hvoraf Du fremtog dette; naa Bæstling, Du vedbliver at ryste, har Du Feber?

Bæstling. Nei Prudence.

Prudence. Er Du kommen paa en reel Maade til dette Juveelsmykke?

Bæstling. Ja Prudence.

Prudence. Jeg troer Du lyver, det forekommer mig at have seet det et eller andet Sted, er det maastee estergjort?

Bæstling. Ja, nei Prudence.

Prudence. Bæstling, siig mig, hvorfor er Du saa urolig, hvorfor disse forvirrede Svar? jeg aner, synes mig, noget ondt. Det er ellers Skade, det er saa smukt og værdifuldt at det gjerne kunde pryde Kunstsamlingen paa Rosenborg Slot. (Bæstling foer sammen).

Bæstling. Vær rolig Prudence, behold hvad jeg har givet Dem, men tjen mig i at putte det til Dem, I reiser jo om nogle Dage, i et andet Land kan De jo glimre som en Prindsesse med dette kostbare Smykke.

I et andet Land, gjentog Prudence, — gjemme det, og reise om nogle Dage; hvad er alt dette? dertil denne Urolighed, skulde det virkelig drives saa vidt? Dog, min Beslutning er fattet. Bæstling! der har Du dit Klenodie tilbage, jeg skal ikke have det, alt længe har det brændt mine Fingre, gjem det nu vil jeg bede Dig om, hvis Du eller en Anden har laant det, da bring det snarest muligt tilbage; vær iøvrigt forstigtig, man lægger Mærke til Dig siden Du har faaet Din nye Kjæreste, Lovise.

„Nye Kjæreste, gjentog Bæstling lidt kjæphøiet, skulde jeg maaske spørge Mademoisellen om jeg maatte forlove mig naar jeg lyst“ Sidstegang spørger jeg Dem nu, vil de have Smykket?

Nei, Bæstling, svarede Prudence, jeg vil og skal Intet af den Natur modtage af Dig, jeg beklager Dig og Lovise, jeg troer, oprigtigt talt, det Hele vil faae en skiden Ende; gaae kan det vel til en Tid, dog jeg betvivler stærkt om det vedbliver. Apropos, Hr. Bæstling, jeg har idag lært at kjende Eder: seig det ene Døgn, raast og brosig det næste. Du tør forøvrigt min gode Bæstling, ikke give mig et saadant Svar, som det Du nylig kom med, viid Du er en smudsig Krabat, saavel i din Personlighed, som endmere i dine Handlinger; Du er en saa brodefuld Person, som naar din Brode ret blev anklaget, din Herlighed lige saasnart vilde forsvinde, som Du er kommet til den.

Da jeg nu har sagt Dig Sandhed, vil jeg give Dig Noget, hvorved Du idetmindste i

nogle Dage skal huske en Dame, Du vovede at bede om (ved Forcering af Glimmerstads) at udrette en Forbrydelse for Dig — jeg vil nu give Dig et Smykke, og dermed Farvel Hr. Bæstling.

Bed disse Ord hørte man et stærkt Skrig af Bæstling. Prudence havde med begge sine Hænder forrevet det Bæstlingske Ansigt saa frygteligt, at Blodet flød paa forskjellige Steder ned fra samme.

Endstjøndt Bæstling blev saaledes tracteret, var dog hans første Forretning da Prudence forlod ham, at nedlægge det uheldbringende Klenodie i det hemmelige Gjemme, (der paa mumlede han ved sig selv): det er ingen Løgn, Statens eller Andres Gods bør man lade urørt, thi kom dette for en Dag, er jeg forsikkert om at Hr. Sorensen blev smækket. Dog, jeg er ikke ene om Spillet, der er Andre, der har en betydelig Actie med, disse eller denne har vel ikke Lyst til livsvarig at blive forsøret i Tugthuset, eller gives til Priis for Folkets retmæssige Harme, ligesaalidt som jeg.

Han søgte derpaa at afvadske og restaurere sit grimme Ansigt, sværgende høit og dyrt paa at han for Estertiden skulde vide at vogte sig saavel for Beriderne, som isærdeleshed for deres yndige Damer.

(Fortsættes.)

 „Tidsstrømmen“, der koster 8 ß hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes hos Hr. Boghandler P. O.

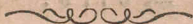
h. v.

Tidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

Af

Liat.

6te Levering. (December.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Compés. Officin.

1855.

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Svil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fjnd og Klang.

Syvende Capitel.

Bæstlings Ungkarleliv. Standaler.

Affairen med Beriderinden havde for en Tid gjort Bæstling lidt spag; hertil kom en anden saakaldet Berider: Omstændighed, som han bedst selv kjender, og som man maa antage, hvor fordærvet og forhærdet han end har gennemtraadt Lastens Bei, han dog aldrig vil kunne forglemme. Denne Omstændighed er, om ikke mystisk, saa dog indhyllet i et Slør, som Forfatteren af visse Hensyn ikke vil løfte.

Bæstling hang en kort Tid med Hovedet, og havde denne gang virkelig Besvær med at komme til Kræfter baade i Sind og Skind; dog, en saakaldet heldig Omstændighed for Bæstling, Spiren eller Grunden til hans fremtidige Op-
sving, eller, om saa man vil, til hans for det narragoniske Rige standaleuse Ophoielse, var hans kostbare Erobring af — Lovise.

Lovise var en Kvinde, der af Erfarenhed forstod, hvorledes en Bæstling skulde behandles. Hendes første Opgave var at bringe Humeur i Fyren, og da hun snart opnaaede dette, begyndte hun, i Forening med Bæstling, at spinde sine Planer, som man desværre har seet, at altformange ere lykkedes af.*)

*) Forfatteren gjør her opmærksom paa, at idet Fremstillingen af Lovise begynder, vil man først faae et klart Begreb om, hvad dette Fruentimmer i Fælledskab med

I en kort Tid blev Bæstling et heelt andet Menneſte, det vil ſige, han blev mere durkdreven i at nappe og ſkrabe til ſig; han begyndte at tænke paa ſin Fremtid, og overveiede, at han alt havde forødt endeel Penge til Dagdriveri og laſtefulde Handlinger. Han beregnede klogelig, at i den Stilling han var ſom Kaſſemæſter, kunde der udrettes Meget; dog, han manglede en god Medhjælper til at gjøre ſin Stilling rigtig frugtbringende, og til denne udſaae han — ſin Loviſe, hvilket ogſaa lykkedes over al Forventning.

Han anſtrængede det Bæſtlingſke Hoved, for paa bedſte Maade at udfinde, hvorledes han ſkulde bære ſig ad, og raadſorte ſig deſaarsag med Loviſe. Denne, der (dette maa man lade hende) havde ligesaamegen Forſtand i ſin lille Finger, ſom Hr. Bæſtling i ſit tykke Hoved, udfandt ſnart det rette Arrangement.

Bæſtling grinede af fuld Hals, og Spillet (man kan medrette kalde det Haſard) blev vundet.

Den narragoniſte Befolkning troede ikke deres egne Drer, da de hørte denne Hiſtorie,

en Bæſtling har kunnet udrette. De meeſt udtænkte, fineſte Intriger, forbundne, ja man kan næſten ſige med unævnellige Tina, har gaaet for ſig. Finneſen i det Hele har været — Penge, eller diſſes Værdi. En forſkrækkelig Gvidſkhed efter alt Værdifuldt, liig den tidligere hos Bæſtling omtalte, har grebet diſſe to Menneſker i den Grad, at man næſten maa tro deres hele Tankegang er Penge og Ere; begge Dele har de opnaaet, dog hvad det ſidſte Punkt angaaer, da kan de ſaamæn ogſaa trønge til det, thi ſelv om der meddeles dem tiſold ſaameget, ſom de alt har modtaget, da vil endnu dette være for lidt til at dække de tidligere Synder, ſom ſenere Leveringer heraf vil afløre.

de vænnede dem vel omsider til at troe det Umulige for muligt, dog det kildrede bestandig i enhver Fornuftig at høre, at sliq en tragicomist Fjellebodsscene virkelig kunde lade sig opføre.

Dog, den blev opført til liden Baade for det ganske Land.

„Tidsstrømmens“ Lecture, hvis Text er Fictioner, hjemler sig Ret til at omhandle saavel „Nutid som Fortid“. Hvad det Sidste angaaer, da vil Lovises Fortid vel udfylde i det ringeste over tyve Leveringer. Forfatteren tillader sig derfor paa Tidsstrømmens vide Gebeet at spadserer med Vandstøvler, idet han troer det rettest i enhver Levering at benytte begge Dele.

At der, naar to Mennesker ere i Nærheden af en Guldmine kan udbringes betydelige Summer af samme, isærdeleshed naar de fleste ulovlige Handlinger gjøres til lovlige (idetmindste efter eget Skjon), behøves vist neppe at betvivles.

En skjon Dag spadserede Bæstling og Lovise ved Strandbredden og besaae saavel den smukke blaa Havoverflade, som de mange Snekker, der seilede paa samme; paa engang gjorde Lovise Bæstling opmærksom paa et smukt Skib, der seilede ad Sverrig til, og spurgte om han kunde tænke sig, eller rettere see hvad det indeholdt.

Bæstling tog en Lorgnet op af Lommen, og efterat have stirret en Tid gav han et stort Frydeskrig og udraabte: jeg seer det, jeg seer

det! hvilke deilige antike Meubler! de ere saaa-
gar restaurerede, kan jeg see.

Lovise, hvem dette Skrig syntes at mis-
hage, slap strax hans Arm og sagde: „hvad er
det Skraalhans Du tager saadanne paa Veie
for, Du kjender dem jo nok, jeg er forvisset
om at Fiskeren, der kommer roende hertil Land,
har hørt ethvert af dine Ord, tag og giv ham
et Par Skilling.“ — Derpaa gif hun alene
henad Veien.

Bæstling, der var inderlig glad ved med
Fiskeren at kunne faae sig en gemyttlig Pas-
siar, greb strax i Lommen, og i det Dieblik da
han stødte an, smed han en 8 ø i Baaden,
sigende: vær saagod min gode Mand at mod-
tage til en Snaps, J drikker vel en saadan,
kan jeg tænke; kommer J maastee fra Sverrig?

Fiskeren, der løftede lidt paa Hatten, svar-
rede derpaa: Nei jeg gjør ikke, Herre, jeg har
netop været ude paa Havet og solgt lidt Fisk
til det Skib De stod og talede med deres Dame
om; hvis Herren vil have nogen Underretning,
saa spørg mig blot til, thi jeg har været om-
bord i Skuden næsten en halv Time, da det
laae for Bindstille. Hvad Meublerne angaaer,
som jeg hørte De talede om da jeg kom til
Land, da kan jeg forsikre dem de ere i god
Behold, mit Die frydedes virkelig ved at see
disse Kostbarheder, thi jeg skal siige Dem, min
Fader var Snekker, jeg veed gamle Meubler
har stor Værdi, han har ofte fortalt mig, at
der paa Frederiksborg Slot har været, eller
rettere skal findes saadanne gamle Sager, ja

saamænd Herre, det lader næsten til at man nu slæber ud af Landet flere gode gamle Ting, ja saagar Penge, dog Tiden opklarer Alt, som man siger, (seende mod Himlen) naa Herre, ønsker De nogen Underretning?

Bæstling. Nei Tak, jeg har alt faaet formeget at vide af Dig, Du skulde ellers lade din Mund løbe noget mindre, min gode Ven. Farvel, og læg Dig for Eftertiden dette paa Hjertet.

Fisken, der igjennem den hule Haand seer efter Bæstling, der løber efter Lovise, siger ganske høit, idet han opslaaer en Latter: Ah, Hr. Bæstling, I troede kanske ikke at jeg kjendte Eder, jo I kan være stødte paa at jeg kjender nok saadanne Hallunker, der selv tage i tusindviis, naar de give en fattig Mand 8 ø for at lukke Døren og Dine.

Utaalmodig ventede Lovise paa Bæstling, der da han aandeløst kom løbende efter hende modtog en ordentlig Sparlagensprædiken.

Bæstling turde ikke mæle et Ord om alt det, som Fisken yttrede, tværtimod sagde han at det var en rask Mand.

Lovise spurgte derpaa, hvori hele den Passiar bestod, som havde varet saalænge.

Hertil svarede Bæstling: Intet, min Bedste, Intet, jeg kan blot huske hans sidste Ord: „Tiden opklarer Alt“, han meente vel sagtens dermed at han kunde see, naar det klarede til Storm!

Beed Du hvad, Bæstling, gjensvarede

Lovise, det er godt at kunne afværge enhver Storm itide.

Derpaa tænker jeg baade Nat og Dag, dog, jeg veed ikke hvorledes det er, jeg har aldrig nogen rigtig No paa mig, jeg ahner stedse — Na, au! Lovise! saae Du det Stjernesud?

Er Du gal, Bæstling? det er jo hei lys Dag, troer Du at kunne see Stjerner paa denne Tid? see engang mod Himlen hvor deilig Solen tager sig ud.

Mod Himlen, Lovise, hør og tro mig; jeg saae nylig i Himlen, da jeg netop saae mod Solen, en gammel hvidhaaret Mand true forstrækkeligt af os Begge, og da jeg vilde see stivt paa ham, kastede han ligesom en Stjerne ned paa mig, uh, det isnede i mig, hvad troer Du det har at betyde?

At Du er et complet Fæ, Bæstling, der seer Spøgelse ved lys Dag, baade paa Jorden og i Himlen, Du har bestemt en ond Samvittighed.

Bæstling. Er maaskee din bedre, min kjære Lovise?

Lovise. Fæhoved, gjentager jeg, lad os ende denne Pasfar.

(Fortætttes.)

Med ottende Levering sluttet 1ste Bind af „Tidsstrømmen“, der da indheftet sælges for halv Priis, 2 Mk.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 β hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Boglader.

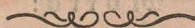
bi

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Liat.

7de Levering. (Januar.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Gerbahl & Comp's. Dffcin.

1856.

Ottende Capitel.

Bæstlings Unglarleliv. Skandalen.

Bæstling, der tvende Gange i et Dieblif var af Lovise bleven udstjældt for et Fæhoved, gif en Stund ved Siden af hende uden at mæle et Ord, tilsyneladende ganske vred. Paa engang greb Lovise hans Haand saa kraftigt, at det Bæstlingske Cadaver nær var faldet; seende ham i de graagrønne Dine spurgte hun, hvorfor han var saa taus, eller hvad han hang med Hovedet for.

Bæstling. Finder Du det saa forunderligt, min kjære Lovise? Ogsaa Du haaner mig, troer Du ikke at det er haardt saaledes at blive haanet overalt? Min Brøde deler Du fuldkommen i enhver Retning, og endmere, Du kan ikke nægte, at mangt et dristigt Skjælsstykke, som er udført af mig, har Du været den egentlige Grund eller Aarsag til; derfor, naar jeg rigtig overtænker det Hele, da gjør det mig ondt at blive saaledes behandlet; det er heller ikke smukt eller taknemmeligt af Dig, Lovise, da Du selv veed, at Du ved min Hjælp og Medvirkning har naaet en Plads, som Ingen af Din Stand nogenstinde kunde have tænkt paa; vel har Du selv været dristig og beregnet, dog jeg gjentager, søde Lovise, Du lønner mig kun meget daarlig.

Lovise. Tillad mig, Hr. Bæstling, at spørge, hvad der gaaer af Dem, eller, om De snart er færdig med at hyle? Man skulde næsten troe, at det generede Herren at høre Sandhed; skulde vi To maaskee sætte Ordene paa Skruer for hinanden, hvad min Bæstlingske Ven? Der til synes jeg dog sandelig, at vi kjende hinanden for godt; med saa Ord, min gode Bæstling, hold op med dette Suurmuleri, seer Du maaskee ikke, at vi ere lige ved Slottet? Lad os for idag ende vor Spadseretour, naar vi komme indenfor skal jeg see at bringe i Erfaring om Du har en god Hukommelse.

Det værdige Par tillod sig derefter at tage Ophold i en Bygning, hvor man ellers ikke tillader den Slags Folk at spille Herre, eller med andre Ord ganske at dominere, skalte og valte som de lystre.

Strækkende sig i en Gyngestol, hvorved Bæstling, efter Commando, havde taget Plads i en lignende ved Lovises Side, fortsatte hun Samtalen.

Bæstling! Først og fremmest vil jeg sige Dig, det er nødvendigt at vi ere Venner, medmindre Du skulde fortrække at

Kjære Lovise, udraabte Bæstling, fuldend ikke, jeg beder Dig, jeg er Din troeste Ven paa Jorden, ja, Din Slave om Du vil; jeg er Din gamle Carl fra Pillergaden, glemmer Du saaledes i et Nu vore mange Forbindtligheder? Lovise, jeg for min Part glemmer aldrig de mange søde Minder, der knytte os til hinanden;

kan Du erindre da jeg første Gang saae Dig dandse i Theatret?

Ja Bæstling, det er netop disse Historier jeg vil opfriske. Skylden, hvorfor jeg kom fra Theatret, var nærmest Din; jeg blev for corpus lent til at dandse, derefter blev jeg syg, de videre Omstændigheder desangaaende kjender Du, ikke sandt, min Ven?

Jo, kjære Lovise! Dog er der een Ting, som jeg ikke glemmer saa let, og det er dengang Du som Model lod Dig tage af i Forbindelse med to andre unge Piger, af den gamle Kammerherre, Du veed nok ham der boede lige ved Theatret; kan Du erindre hvilken Uleilighed vi havde, for at faae dette Maleri tilbage, samt hvor dyrt vi maatte betale det, uagtet det paa Auktionen efter Kammerherrens Død blev solgt for næsten Intet. Den kolde Berg og jeg løb, som vi vare gale, for at faae det, og jeg vil bede Dig om, søde Lovise, ikke for Eftertiden at være saa uforsigtig, ei at tale om, at jeg virkelig synes det er ukjendt og flout, som ung Pige, at være Model.

Efter at have sagt dette, udstødte Bæstling et Skrig.

Lovise, der tog de sidste Ord til Indtægt, kneb den Bæstlingske Arm saa voldsomt, at dette formodentlig frembragte Skriget, derpaa stillede hun sig i en imponerende Stilling for Bæstling, og spurgte ham for sidste Gang, om de vare Venner eller Uvenner; jeg maa næsten antage det Sidste, yttrede hun, siden Du vover at komme med saa udelikate Ting.

Bæstling forsikkrede paany om sit intime Venskab, og lovede for Eftertiden at være forsigtigere i sin Tale; sværgende høit og dyrt, at han aldrig havde tænkt paa at det kunde genere, da det jo dog var Sandhed.

Da denne (mellem to Sjæle og een Tanke) floue Samtale var forbi, sad Lovise et Par Minutter grublende og gyngede sig. Bed at iagttage hende kunde man tydelig see, at hun gjorde sig Umage for at vælge en Stilling, der, som hun vidste, ganske kunde fange hendes Bæstling, — og dette opnaaede hun.

Bæstling sad med opspilet Mund og matte Dine, tabende sig ganske i Bestuelser af Model: Dandserinden i levende Live. Dette tog Lovise sig paany til Indtægt, thi dette var det hun nærmest havde ventet paa. Han havde i sin Dumhed oprisfret gamle Skandaler for hende, nu vilde hun til Straf pine ham med at oprisfret noget Lignende.

Dg det gjorde hun.

Kan Du erindre, Bæstling, tog Lovise til Orde, vort lille hyggelige Hjem i Borgergade i Kobbersmedens Huus, der hvor Du stedse var til Nar for Folkene i hele Huset for Din overdrevne Keenligheds Skyld. Du er ellers ikke saa proper; men naar jeg nu tænker paa, at Du bestandig gif med forstjellige Bundter Aviser i Lommen, for at astore Dine Støvler forinden Du kom ind til mig, saa kan jeg ikke faae Andet ud deraf, end at Du dog havde betydelig Respect for mig. Den Bæstlingske Tidende: „Fursvansen“ spillede ved denne Leilighed især

Hovedrollen. Naar Husets Folk saae en Maaſe
 Aviser ligge udenfor min Dør, vidste de strax
 at Du var hos mig, og naar Du gif, stakkels
 Bæstling, hvad sagde man da, „ah, der gaaer
 Avismanden, see engang, han ligner en Faares
 Kylling,“ foruden flere smukke Ord, som man
 brugte til Dig, kan Du mindes det, min kjære
 Bæstling?

Ja, kjære, søde Lovise, gjensvarede Bæst-
 ling; men det var jo ogsaa derfor, at Du
 flyttede derafra. Det er ellers underligt, at Du
 vil komme med saadant Noget, veed Du hvad,
 man sagde ogsaa om Dig, at der kom Flere
 end min Person til Dig.

Lovise. Ja naturligviis, der kom saar-
 maen mange af mine Veninder til mig, og det
 daglig, vor bedste Fornøielse ved en saadan Leilig-
 hed var, min egen gode kjære Bæstling, at
 gjøre Nar af Dig, tænk Dig, de kaldte Dig
 Allesammen min smudsige Herre.

Bæstling. Det var ikke smukt, Lovise,
 Du veed dog, at jeg er Dig hengiven med Liv
 og Sjæl.

Lovise. Det vil med andre Ord sige,
 Bæstling, at Du tjener den bedst, der betaler
 høiest, ha ha Mikkell Ræv! — tagende ham i
 Bukkestjæget, — Du kan troe, at jeg kjender
 Dig til Bunden. I den Anledning, min kjære
 Bæstling, har jeg forstaaet at svinge mig over
 Dig, eller med andre Ord, at gjøre mig til
 Din Hersterinde, Du maa, om ikke frygte mig,
 saa dog idetmindste adlyde, ikke sandt, min
 gamle Trykker?

Jo, Lovise, tog Bæstling tilorde, jeg erkjender at Du har Ret, ja jeg føler og seer endmere, at Du staaer langt over mig, baade i Rang og Forstand. Dog, naar jeg rigtig, som Din smudsige Herre, (Du sagde før, at de kaldte mig saaledes) tænker mig om, da er det i Grunden ikke mere end billigt; for det Første er Du en Dame, og for det Andet er vistnok Dit Stamtræ ældre end mit; dog, siig mig, kjære Lovise, hvorfor bærer Du Din Bedstemoders, den gamle Kruse-Madames Navn, hende Du veed nok, der boede langt ude i Adelgaden, straaes for Sølgaden? Og siig mig ligeledes, hvem var den yngre Madame, der var i Huset hos Eder, hende, der var Pyntekone ved Theatret? Jeg har ofte tænkt paa at faae en Forklaring over dette Forhold, eller komme tilbunds i samme, ligesaavel som at Du siger Du kjender mig til Bunden; med saa Ord, det kunde virkelig interessere mig at vide, lidt nysgigtigere Besteed paa hele dette Sammenhæng.

Jeg tvivler ikke derom, lille Bæstling, svarede Lovise, jeg mærker nu at Herren bliver betydelig ondskabsfuld, hvis det ikke generer at tie, saa ønsker jeg gjerne at blive fritaget for disse eller lignende Spørgsmaals Besvarelse.

(Fortsættes.)

 Med ottende Levering sluttet 1ste Bind af „Tidsstrømmen“, der da indbefattet sælges for halv Priis, 2 Mk.

 „Tidsstrømmen“, der koster 8 β hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Boglader.

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Sat.

1ste Levering. (Januar.)

Indhold: Fortsættelse af en Fortælling om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Compés. Officin.

1856.

1843

1843

18

1843

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Stjæbnens Epil.
Hvis Strømmen ret vil gaee sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

1843

1843

1843

1843

1843

1843

Ottende Capitel.

Bæstlings Ungkarlesliv. Standaler.

Bæstling. Siden Du beder mig saa inderlig om at tie med en videre Forklaring, saa er jeg ogsaa villig dertil, men, Lovise, saa maa Du ogsaa love mig, at Du for Fremtiden vil blive fornuftigere. Siig mig, min Bedste, hvad gaaer der egentlig af Dig i den senere Tid? Seer Du ikke den Foragt hvormed Du og jeg overalt mødes? Du blærer Dig jo formelig synes jeg. Naar Du i Theatret sidder sammen med min Herre, gjør Du jo bestandig Narrestreger med Din Biste, saavel ved at slaae ham paa Armen, som for endmere at vække Opsigt for Publicum, hvem Du da i samme Dieblik tilsmiler; troer Du at dette fins der Behag? Nei langt fra. Jeg har bragt i Erfaring, at man ynder ikke Din Fremtræden, ja, kjære Lovise, jeg finder det for min Pligt, at siige Dig, at man harmes ved at see Dig. Tænk derfor ikke paa at gaae videre, end Du alt er gaaet, vær fornuftig, beder jeg Dig, mind Dig stadig Din svundne Ungdoms daarlige Bandel, i Forening med det Regimente, Du nu fører og daglig udøver, tænk Dig da med Din fulde Forstand, at det oprører i hoieste Grad det brave dydige Bæsen, at taale sliig en Anmaælselse, naar man desværre dertil veed,

hvad der er gaaet forud. Hold Dig Lola Montez Exempel for Die og gjør ikke baade Dig og mig ulykkelig.

Vær rolig, svarede Lovise, vær rolig min gamle Dreng, Bæstling, veed Du ikke ligesaagodt som jeg, at vi Begge have en mægtig Beskytter, hvad have vi vel at frygte? Vi ere jo sikrede paa alle mulige Kanter; skulde der komme Noget i Farvandet mod os, min Bæstling, da have vi jo Bonas, det er en snu Karl, han har jo gjort Bekjendtskab med et Huus i Glückstad, og han beretter os Alt, hvad der skeer. Vi have forstaaet at rapse paa en saa gentil Maade, at den narragoniske Befolkning, endskjøndt den maa have følt Evien, dog har snorkjøvet derved. Ja, Bæstling, det nytter ikke at tie i denne Retning, Du har unægtelig som en Ravn forstaaet at plyndre, hvor der var Noget at tage, Alt hvad der har skinnet Dig i Dinene, har Du nuppet til Dig, men derfor, min gamle syndefulde Buk, er Du jo ogsaa vel tidlig bleven et sandt Cadaver. Naar man seer Dig gaae paa Gaden, haltende ved en Stof og indpakket som en Grønlænder, skulde man næsten tro, at Du var en gammel afdanket Droschekudst; Dine Forretningers Udførelse have taget paa Dig, min stakkels Bæstling, men saadan er det, at virke i og for Lasten, saa bliver man tidlig, gammel; eller skulde det maastee være andre Synder, der plage Dig? Seer Du endnu om Natten den blege Enke med de syv smaa uforsørgede Børn, hende Du veed nok, som Du astrak hele Pensionen, fordi

hun sagde Dig Sandhed; hun er nu død, kan jeg sige Dig, men hendes sidste Ord her i Livet var en Forbandelse over Dig, Bæstling. Hendes ulykkelige Born ere splittede ad paa alle Kanter. Unægtelig Bæstling, Du er et Mesterværk af en Jongleur til at rapse Alt til Dig selv, derfor kan ogsaa Dine Underordnede (naturligviis til Dig) kjøbe Godser til hele og halve Millioner, ja, min Ven, jeg forsikrer Dig for, at jeg virkelig beundrer Din snilde Kløgt i denne Henseende, thi det er og bliver kun synlig for de bedre dannede og mere fornuftige Bæsenere, hvorimod den sovende Hr. Sørensen troer, at det er Sandhed, som Aviserne berette.

Jeg nægter heller ikke, min Ven Bæstling, vedblev Lovise, at jeg i senere Tid er bleven betydelig ærgjerrig, men, kan Du stikke saa voldsomt Blaar i Folks Dine, saa vil jeg nu probere paa, hvorvidt man kan drive det med disse godmodige Mennecker, der tager Alt for gangbare Varer. Kommer nu dertil, at jeg nok straber til mig hvad jeg kan, men iøvrigt er godgjørende, idetmindste har jeg Ord derfor, men Du derimod er smudsig og væmmelig gjerrig, samt hadet i den Grad at snart Ingen mere hilser Dig, saa kan Du selv forstaae, at jeg bestandig vil staae høiere end Dig, og at Dine Advarsler for Fremtiden, idetmindste hvad mig angaaer, ere unyttige.

Bæstling. Hør, min kjære Lovise, maa jeg spørge Dig, om dette Raisonnement ogsaa gjælder den tydske Maler, Du veed nok?

Ja Bæstling, det gjælder for Eftertiden om Alt, hvad der morer og lystet mig, jeg maa tænke paa min „Fordeel“, ligesaavel som Du, saameget mere som Du jo ikke duer til at være Maler; ikke sandt, Bæstling, den Post blev Dig mulig for streng.

Lovise, tag Dig iagt, netop naar man troer sig sikkest, bliver man som oftest knekket, Hovmod staaer for Fald, det er en gammel Sætning, der stadig gaaer i Opfyldelse. Folkets Hvidsten er gaaet over til en stærk Mumlen, der bestandig lyder for mine Dren; jeg tilstaaer, jeg føler mig ingenlunde saa sikker som Du. Hvad Garanti vi for Eftertiden kan have i Bonas, skal jeg fortælle Dig, jeg er nu kommet til Kundskab om, hvorledes han har misbrugt vore Commissioner m. M.

Du veed, min kjære Lovise, at vi bestandig har givet mange Penge ud til Litteraturen, eller rettere, for at lægge et Baand paa Pressen. Du veed endvidere bedst selv, hvorledes Du endnu understøtter flere Journalister, at nævne dem er overflødigt, idetmindste ikke nu. Kan Du erindre en Commission i denne Retning, vi gav Bonas den 14de December 1851. Contracten foruden andre Papirer er nu i min Bærg, den er underskrevet 15de December, altsaa Dagen efter, Du seer at Fyren havde Hastværk med at faae Sagen ordnet; han udførte rigtignok dette Hverv til vor Tilfredshed, men tænk Dig, af Contracten, der er affattet i 5 Paragrapher, seer jeg, at han har affjæbt Bedkommende, som Du nok kan erindre, tvende

Niece, den ene 434, den anden 370 Exemplarer, begge med Forlagsret for — 50 Rbd., kan Du huske hvad vi maatte give ham? — men ikke nok hermed, paa en hyklerisk lumpen Maade besøgte han siden denne Mand meget ofte, og opnaaede, tænk Dig atter, naturligviis under de helligste Eder og Løfter, at han igjen affjøbte en anden Mand noget lignende for 250 Rbd. Den stakkels Mand, der troede vor fælleds Agent, fik istedetfor gylde Løsters Opfyldelse, — en Sag, der lagde ham i Graven. Den Anden er ligeledes død. Den Første efterlod sig Kone og 5 Børn, disse leve i Kummer og smaae Omstændigheder, og veed Du hvad man siger at deres daglige Bøn er? Sid Du og jeg, men isærdeleshed Bonas maa komme til at føle de samme Qualer som de, fordi vi saa tidlig lagde deres Forsørger i Graven. Bonas skal endvidere have forfulgt denne Kone senere paa en ikke smuk Maade. Det Børste ved det Hele er, at der ved denne Hændelse er udstedet flere Papirer. For det Første Copi af Contracten, hvori Bonas kalder sig Litteratus J., og for det Andet det Brev med de 250 Rigsdaler*). Der seer man, kjære Lovise, om man er nok saa forsigtig, kan man dog brænde sig.

Lovise. Dette Bonasværk er oprørende i høi Grad, dog siig mig, hvorfor forfølger han

*) Disse Penge bleve, i Vidners Overværelse, betalte paa et Sted, hvor man maa gysse ved at høre det, og til en Mand der var i den ynkkeligste Forsatning.

den ulykkelige Enke? Du har jo affluttet Accorden, Bæstling, det er din Skyld det Hele, nu begriber jeg hvorfor Du lider baade ud: og indvortes, og mangler, som Du selv siger, en indre No. Jeg har idag nok af dine Fortællinger, men det paalægger jeg Dig, at Du for Eftertiden ikke opripper i Historier, som ere mig saa ubehagelige at høre.

Bæstling. Hvad er dette for Ord, Lovise, Du kjender jo Historien ligesaa godt som jeg, Du veed jo desværre at det er Sandhed.

Lovise. Jeg vil Intet vide mere, men jeg siger Dig reent ud, at Du ved denne Sag har baaret Dig ad som en Klodrian. Dog lad os ende denne Samtale; siig mig, Bæstling, kan Du gjætte Gaader, forstaae mig rigtig, jeg siger en heel eller halv Sætning til Dig, der paa skal Du udfylde Resten eller bringe Ruum paa samme.

Bæstling. Lad høre!

Lovise. Bæstling, Du er en ægte durk-dreven Spids—

Bæstling. Borger — Lovise, men heldigviis uden Næringsforger. — Nu er det min Tour, Lovise, hør nu godt efter. Lovise, Du er en ægte beregnet Tasse—

Lovise. Spillerinde, Bæstling, som hvis det kniber, kan lade Dig forsvinde.

 Med denne Levering sluttet 1ste Bind af „Tidsstrømmen“, der indbestet sælges for halv Priis, 2 Mk.

 „Tidsstrømmen“, der koster 8 β hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Boglader.

L 67.

Tidsstrømmen.

—
Fictioner
af
gemytligt og satirisk Indhold.

—
Af
J s a k.

—
2. Bind fra 9—16.
—

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling
og Lovise.

—
Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
hos W. Hørdahl.
1856.

Bibliographie

Historische
der
Gemeinschaft der Literarischen Freunde

III
Jahrgang

Leipzig, 1856

Zugabe: Zeitschrift für
Carl Weyl
und seine Freunde

Erst. von
Prof. Dr. C. Weyl

1856

Tidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

Uf

1856.

9de Levering. Februar.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comp's Dfficin.

1856.

Wotto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Niende Capitel.

Bæstlings Skandaler. Selv-Monolog.

De sidste Ord, som Lovise gjensvarede eller rettere Gaadens Oplosning, havde gjort et dybt Indtryk paa Hr. Bæstling. Som Kasserer var han langt fra paa det Rene med sin Kasses Indhold, og, som her tidligere er bemærket i flere foregaaende Leveringer, snød han saa uforhammet sin gode Herre ved alle mulige lumpen udtænkte Kunstgreb, at han i Virkeligheden rystede og bævede naar han hørte paaapege en Hentydning, der kunde gjøre ham ligesaa uheldig som han alt havde gjort Manges foldige. Det er nemlig bekjendt, at tvende Mænd, omtrent i lignende Stilling som han, vare blevne paa en Maade Offre for Bæstlings Nedrigbed. Den Ene tog Livet af sig, da Bæstling en tidlang havde forfulgt ham, den Anden blev, foruden at blive offentlig skamskjændet, — jaget bort fra sit Embede. Begge disse Meriter vare Bæstlings Bærk. Han havde alt arbeidet derpaa i længere Tid. Keent Brød i Posen (som man siger) havde vel disse Personer strengt taget ikke, dog, mod den væmmelige bedrageriske Bæstling! kunde man næsten sige, at de vare saa rene som Sne; thi aldrig har vist nogen af de her Dmtalte havt fjerneste

Idee om, at der virkelig kunde snydes i en saa forbausende Grad — som en Bæstling vo: vede det.

„Lade Dig forsvinde!“ (gjentog Bæstling for sig selv), hvad skal egentlig dette sige? Lovise veed jo at jeg er en Kjæltring; skulde hun maastee frygte for ikke at faae nok selv, eller, skulde hun have dristet sig til at aabne Dinene paa min Herre? Nei det er umuligt! hun er selv for dybt impliceret i mine Kjæltringestregger til, at hun kan vente at gaae fri! idet mindste vil hun, hvis jeg skulde blive straffet, blive dybt prostitueret, og dertil er hun for klog, beregnet og ærgjerrig. Dog, de Ord, min Herre for kort Tid tilbage lod falde til mig, nemlig: „Bæstling! er det sandt, som man siger, at Du snyder mig saa voldsomt? saa er det nok bedst at jeg beskikker Contoirchefen i dit Sted.“ — Jeg bukkede mig naturligviis i Støvet for ham, og forsikkrede og sværgede det bedste jeg var istand til, at jeg var uskyldig; men desuagtet fratog han mig, paa en Maade, mit Levebrød. Der skulde være steet Undersøgelse hos mig allerede dengang, dog, det forebyggede snildelig Lovise, idet man foreslog mig, ja endog annoncerede, at jeg et Aars Tid skulde reise bort for min Sundheds Skyld, og nu disse Ord paany af Lovise, „lade mig forsvinde,“ det manglede blot at man skulde foranstalte en Undersøgelse i mine Regnskaber, naa, saa kunde Folk rigtignok faae deres Glæde; hadet og foragtet er jeg, og hvad mine Papirer og Bøger angaaer, da behøves der ingen øvet Revisor til at gjen:

nemgaae dem, for desværre, strax at komme til Kundskab om, at jeg, ja, jeg kan ligesaagodt sige det, har været en formelig Forbryder; men! hvad er det for Ord jeg siger, Forbryder og Undersøgelse, jeg vil rigtignok ikke haabe, at det kommer saavidt, skulde det imidlertid blive Tilfældet, da Lovise! maa Du undskylde mig, jeg nødes da til at rage Dig saa dybt ind med i Historien, at Du formaaer min Herre til at lade være med denne slemme Undersøgelse, der kun kan komme os Begge til Skade.

Den største Trøst for mig er den, at jeg ikke er den Eneste, der bliver foragtet og forhaanet; jeg kjendte en Kammerherre, ligesaagodt som jeg kjender mig selv, han fik engang det Hverv, at være Cavalleer hos en Prinds, der kom til Staden, men, hvor man behandlede dette Menneſte med dyb Ringeaagt og Krænkelse, det var voldsomt! Da han i Egenſtab som Cavalleer præſenterede den fremmede Prinds for Landets andre Prindsſer ſamt dets Dronning, tog man vel imod den fremmede Prinds, men beſvarede ei engang Kammerherrens Buſ og Complimenter. Den ſtaltes Kammerherre ſtillede ſig temmelig flou hen i en Bindueſfordybning; her maatte han ſee paa at Lakaierne bragte Confectures frem for Prindsen og de øvrige Tilſtedeværende, hvorimod de, naar de kom til ham, gif forbi uden at byde ham Andet end — et ſpodſt Smil. Man ſagde rigtignok om denne Kammerherre, at han paa en ſmudſig Maade var kommen til ſin Rang, og jeg troer det næſten, thi jeg kjendte ham, tilſtaaer jeg,

ligesaagodt som jeg kjender mit eget Bæstlingske Jeg; men netop derfor synes jeg, at man behandlede ham temmelig haardt, dog, som anført, det bliver altid en Trøst.

Paa samme Tid som denne Prinds gjæstede Landet, afholdt man en saakaldet Høstmaneuver. Paa Tilbagereisen fra et Sted Prindsen havde gjæstet, var i Anledning af, at en Soldat havde faaet en Blesfyre, sammensstimlet endeel Mennester. Kammerherren raaber: „Plads!“, da Beien var spærret, men — om det havde været mig, kunde han ikke være bleven værre behandlet; thi strax hed det, det er Bæstling! hvad bilder han sig ind? Til Helvede med ham, den Karl, vil han i Hænderne paa retskafne Folk, da skal han faae at vide hvorledes man behandler en Slynge! m. M. Kammerherren stak naturligviis Piben ind, men jeg tilstaaer, jeg glemmer det aldrig.

Da jeg fortalte Lovise denne Historie, brast hun i Latter og kaldte mig, eller rettere ham, skulde jeg da sige, et Bæst; men jeg veed af indre Hjerte, at han ærgrede sig som det kunde være mig selv. Den Fandens Lovise, naar jeg nu tænker paa hvilket Theatersværmeri der er kommet over hende. I sine unge Dage spillede hun saa galt op, at hun blev jaget derfra, nu i sine ældre Aar, vil hun formelig tvinge Landets første og honnetteste Mænd til — at sidde ved Siden af hende; ja unægtelig, det er en beregnet Skjælsnismester den Lovise, og hun foretager sig, som man siger, mange slette Streger.

For kort Tid tilbage var jeg sammen med Lovise; jeg bad hende om at være fornuftig med sine Theaterfordringer, og ikke lade det gaae videre, da de offentlige Blade alt havde taget Notitsse deraf. Tænk, hvad hun svarede mig: netop derfor, min gode Bæstling, vedbliver jeg at være fræk nok til at sidde sammen med Notabiliteter, for at jeg saa hurtig som mulig kan blive populair — Jeg gjensvarede blot: Populairitet behøver Du saamænd ikke, Lovise, den har Du havt forinden Du lærte at kjende min Herre, rigtignok har Du faaet den paa en egen Maade, men ligemeget, bekjendt er Du, min Bedste! Dine velbenyttede Ungdomskaar har skabt Dig et Minde, der til Dit Livs sildigste Aar aldrig vil forsvinde, det forsikkrer jeg Dig for, som Din egen gode, gamle Bæstling. Derover blev hun naturligviis vred, og svarede: at hun aldrig havde formaaet Andre til at aflægge Sed i Roeskilde Domkirke, der, som hun vidste, stadig brændte Forsøreren paa Sjælen.

Jeg veed nok, hvor hun vil hen med denne Yttring, eller rettere, hvad hun sigter til med disse Ord. Det var rigtignok en slem Handling af mig, at forføre en gift Kone paa denne Maade, saavel hun, som Manden og Børnene ere rigtignok blevne ulykkelige, dog, hvad Fanden gjør det til Sagen, jeg yndede hende, Penge var hun for stolt til strax at modtage, jeg maatte da bruge mit gamle Vaaben „falske Eder og Løfter“, og da senere hendes Anger og Trang kom tilsyne, gav jeg hende naturligviis

ingen Penge, og søgte at affærdige hende med Trudsler om sin egen begaaede Brode. I denne Henseende, er jeg heller ikke den Eneste, der har brugt denne Fremgangsmaade.

Hvad der egentlig gjør mig Ondt, naar jeg tænker derpaa, det er den ulykkelige Proprietair eller Landmand, der nu er aldeles forarmet og styrtet i Armod. Som en honnet Mand kom han til mig, dengang endnu i Besiddelse af en Eiendom, som han søgte et Laan paa, eller en sieblikkelig Hjælp, for, som han yttrede, „ikke at falde i Rovfugles Kløer“. Stakkels Mand, — jeg tilstaaer, jeg var Din værste Rovfugl, thi ved mine, ogsaa til ham, givne Eder og Løfter, som jeg naturligtviis aldrig opfyldte, samt ved min indirekte Henviisning til en Commissionair, for at skille ham ved det Sidste han eiede, saa at jeg kunde blive fri for hans Paahæng for Eftertiden, og derved selv vinde lidt Mont, kom han i den Stilling, han nu er. Af denne dybe Armod, hvori han sidder, vil han vist neppe reise sig mere i dette Liv, og, skulde der virkelig være et andet Liv efter dette, hvor man skal straffes efter sine Handlinger, — o! da vee mig, vee mig gjentager jeg arme ulykkelige Bæstling! —

Med ottende Levering sluttedes Iste Bind af „Tidsstrømmen“, der indheftet sælges for halv Priis, 2 Mk.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 sk hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Boglader.

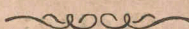
h. i.

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

Af

Skar.

10de Levering. Februar.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comp's Officin.

1856.

Motto:

Man ofte ægget bli r dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fjnd og Klang.

Tiende Capitel.

Bæstlings Standaaler.

Bæstlings Selvbebreidelse over forskjellige af hans begaaede Synder, hans Udraab, at han var ulykkelig, hvis der var et Liv efter dette, m. v., havde en søie Stund den Virkning paa ham, at han, henkastende sig paa sit Pengestriin, laae og vaandede sig noget ganske jammerligt. Omtrent et Dvarteerstid var den gode Aand kommen over, eller rettere i dette slette, pengegridske menneskelige Bæsen; i dette korte Tidrum, der for ham vistnok var strækkeligt langt, følte han en Forsmag af de Sorger og Dvaler, samt den Kummer og fortærende Lidelse han saa ofte af lumpen Egennytte og for at berige sig selv og en Anden ligesaa pengegridsk Skabning, havde beredet Mangfoldige. Klager i Hundredevis havde man hørt lyde over dette Utust af et Menneske; Tusinder bittre Taarer af bedagede Mænd, Enker og Børn, som Skjæbnen havde nødet til at komme i Berørelse med denne fordærvede Person, vare faldede mange Gange.

I denne Stilling overraskede Lovise ham; hendes første Forretning ved denne Leilighed var, paany at bringe Liv i Fyren, ved paa en ikke saa ganske blid Maade, med sin ene Fod,

at sparke Hr. Bæstling paa et vort Sted, som han netop havde lagt tilskue.

Lovises Fodspark maatte formodentligt have været vel anbragt, thi i samme Nu som han modtog det, var „Bæstlingen“ paa Benene; man maa næsten antage, at han var falden i Søvn i sin Anger og Ruelse, idetmindste ved at dømme efter den Forstyrrelse han ved sin Opstandelse lagde tilsyne.

Kjære Lovise, begyndte han, Du kan tro jeg har været i meget slet Humeur, jeg kom netop til at tænke over flere af mig begaaede slemme Handlinger.

Lovise. Siig nedrige Kjæltringestreger, Bæstling, saa bencævner Du dem ved sit rigtige Navn; hvad Fanden behøver Du at skildre Tingen anderledes for mig, end den i Virkeligheden er, jeg kjender jo af Erfaring Din noble Tænkemaade, og veed, at der i Dig indeholdes en Sjæl omtrent saa reen som en Skorsteensfejer. —

Bæstling. Herregud, Lovise, Du kommer da altid med Dine gemene Spydigheder, lad mig tale ud og aabne for dig hvad der paany ligger mig paa Hjertet. Du kan tro, der er Dieblikke, hvori jeg føler hele min Brøde; et Saadant havde jeg netop nu, da Du kom til mig, og Du kan være forsikkert om, at de ere mindre behagelige.

Lovise. Ja, Bæstling, jeg veed hvad der feiler Dig, Du har nylig foranlediget, at en Mand er kommet paa Galeanstalten; Dine falske Løfter har gjort ham vanvittig, han ligger nu

og nedbeder Forbandelse over Dig, og dertil Ordet „Rustning“! forstaaer Du mig, lille Ven? Kan Du see, at jeg veed Alt, jo Bæstling, Du er en net Fyr, kommer nu dertil de to gamle Froskener, som Du ligeledes nylig har aftrukket eller forhindret Pension, saa kan Du tro, at man i flere Henseender har Dig i vensskabelig Ihukommelse. Ha, ha, ha! Du lave Sjæl, Du jammerlige Herre, Du burde være Ufseldriver, dertil synes jeg næsten at Du passer bedst, da Du ligner dette Dyr baade i Sind og Skind.

Men Lovise da! udraabte Bæstling, hvad gaaer der af Dig? Du overfalder mig formeslig; Du har godt ved at sige, at Du kjender Historien, thi det var jo netop Dig, der forbad mig, at indlade mig med den Ulykkelige, der nu er bleven gal; Du er jo bestandig bange for at der skal udgives Penge, Du vil næsten have Alt, jeg vil ogsaa have Noget, og den ubetydelige Rest, der da bliver tilbage, kan naturligtviis ikke forslaa. Det hedder sig, at der udgives aarlig store Summer, det er dog, som Du selv veed, Usandhed, Du og jeg tager det første Greb, og jeg er næsten nødsaget til at give falske Eder og Løfter til Enhver, thi ellers kom vore Forbrydelser altfor tidlig for Dagen; men, at Du bebrejder mig det Du selv forlokker mig til, det beviser jo, Lovise, at Du er ligesaa slet som jeg.

Lovise. Nei virkelig, Herr Bæstling! Husker Du Obligationen der forsvandt i Septem-ber ønsker Du at vide Tidrum

met og Datoen? Det var en slem Pariserreise, Herr Bæstling, ikke sandt, vi tog vor Reise godt betalt, ja saamænd gjorde vi saa, dertil fortalte vi Fyrsten, at vi var vor Herres intime Ven! Ypperlig, Herr Bæstling! Men hvad svarede saa han? Han udbrød i en Skoggerlatter, dreiede sig omkring paa sit ene Been, og sagde: Herr jammerlige Herre, Bæstling, forstaaen mig, beder jeg, for Videre, thi nu bliver De virkelig altfor interessent, a revoir. Han skal iøvrigt have klaget over, at medens Du talede med ham, da savlede Du ligesom et lille Barn, og ved hvert andet Ord Du sagde, var Du næsten ved at spytte ham i Dinene, samt endmere, at Du var et forstrækkeligt Fæ, hvad har Du dertil at svare, min lille Bæstling?

Bæstling. At jeg frygter for snart at blive struptosset! Thi hvad jeg ikke er iforveien, søger Du virkelig at gjøre mig, ved, at Du til enhver Tid lader mig høre mine Forbrydelser, samt, at jeg overalt spiller Narrerollen; sige mig, Lovise, har Du da slet Intet tilovers mere for Din gamle Bæstling, eller kunde Du virkelig taale at høre, at jeg gif fra Forstanden?

Lovise. Ha, ha, ha, Bæstling! Du er et kosteligt Stykke af et Mennecke; hvad er det Du nærer Frygt for? „At gaae fra Forstanden"? Na nei vel, en Ting eller Tvne man ikke har, kan man ikke godt miste; vær Du kun ganske rolig, Bæstling; men kan det muligt interessere Dig at spille gal, da vær saa artig,

geneer Dig ikke, blot Du påsker i Din Galenskab, ikke at plappre mere ud af Din lille savlende Mund, end der kan være mig og Dig tjenlig. Apropos, min Ven, Du har ligeledes nylig stukket den „Brune“ i Din egen Lomme, der var anviist Capitainen, Du veed nok; han kom og beklagede sig for mig, og da jeg var bange for at det skulde komme for Lyset, gjorde jeg Ud-læget for Dig; jeg haaber ikke det generer Dig, snarest mulig at berigtige samme. Dog, min gamle Ven, for at Du ikke strax skal blive gal, vil jeg give Dig lidt Barme i Blodet. Allons, Bæstling, naa, tag min Arm, saa kan Du da ikke sige som Jørgen Vat i Kong Salomon og Jørgen Hattemager, at „Ingen vil dandse med Dig“, tag fat, siger jeg, og begynd, see ikke saa dum paa mig. (De dandse.)

Lovise:

Dy til Dands, Du fjollede Nar,
Til Lystighed og til Fester,
Hvilken Glands Pengekisten har,
Dens Indhold stadig vi gjæster.

Sving nu Din Dame, Bæstlingske Hø'bel
Lad mig dog føle, Herre jeg har.

Bæstling:

Søde Lovise, kjære og gode
Dvinde Du er, dog Livet mig spa'r.

Lovise:

Rast, nu Bæstling! Du springer,
Du er saa let som en Rat;
Frygten har givet Dig Binger —
Da jeg Dig rigtig sit fat.

Dy til Dands, til Glæde, Liv,
Til Lystighed og til Gammen,
Dandsen er den Tidssfordriv,
Der dræber Uroflammen.

Ha, ha, ha, Bæstling! Jeg mener den Flamme, der brænder i Dit Bryst. Nu skal Du have Tilladelse til at være fri, idetmindste for denne Gang, sæt Dig nu hen paa Pengelysten, det er dog Dit kjæreste Hvilested. Kan Du iøvrigt høre, at jeg har Talent til at improvisere, og kan Du endmere see, at jeg endnu ikke har glemt at dandse. Stakkels Bæstling, Du seer saa medtaget ud, Du transpirerer meget stærkt; sig mig, min Ven, er det Frygtens, Afkræftelsheds eller Forbrydelsens Svæde, der perler paa Din Pande? Jeg troer næsten, at man maa behandle Dig lidt varlig for Estertiden. Jeg vil nu anbefale mig, Herr Bæstling, men idet jeg gaaer, nødes jeg til at paaminde Dig den gamle affkedigede Toldbetjent, han, Dannebrogsmanden, der sidder med en stor Familie; Du kan ikke nægte, Du vilde gjerne pudse ham for Ordenspengene, men betal ham, siger jeg, og da, endnu engang Farvel, Herr Bæstling, gid Du maa sidde der paa Dit kjæreste Sæde til Du forstenes.

Bæstling. Skrækkeligt Fruentimmer, den Lovise, hendes Mage i Letindighedens og Lastens Skole findes ikke, jeg kan neppe trække Beiret, jeg er saa træt, — bare jeg lever.

 Med ottende Levering sluttedes 1ste Bind af „Tidsstrømmen“, der indheftet sælges for halv Priis, 2 Mk.

 „Tidsstrømmen“, der koster 8 β hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Boglader.

Tidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Sat.

11te Levering. Marts.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Gerbahl & Comp's Officin.

1856.

Handens Fjind og Hævnens
Gjælder

Motto:

Man ofte ægget bli'r dertil,
At hævne sig paa Stjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Elleve Capitel.

Bæstlings Standaler.

Foregaaende Levering sluttedes med Ud-
raabet af Bæstling: „bare jeg lever!“ Bæst-
lingen frygtede nemlig for, at hans elendige
Cadaver, der alt i mange Aar havde været
angrebet af chroniske Onder, skulde bleven op-
løst ved den store Anstrengelse, han maatte ud-
holde i Dandsen med Lovise. Dog Nei! des-
værre, Bæstlingen levede, til ubodelig Skade
for de Stakler, i hvis Lod eller Skjæbne det
var falden, at søge denne lave, sorte Sjæl,
denne, mod de Fattige, nedrige Personlighed.

Da han en Tid havde sat og sundet sig,
begyndte han at tænke paa sin Ungdom eller
den forbigangne Tid. I den ophidsede Til-
stand, han nylig havde været, samt i Betragt-
ning af den Stilling, han for Tiden indtog
i Samfundet, svævede det Hele som en dunkel
Drøm for hans matte Bæstlingske Dine. Han
begyndte paany at monologisere, og ved denne
Leilighed undslap ham omtrent følgende Ut-
tringer:

„Naar jeg egentlig tænker mig tilbage i
Tiden, da jeg, som en stor fjollet Dreng, løb
og legede og spillede Klink i Pillergaden; senere
som et Stykke af en Trykker, stadig maatte

give mange Penge ud, for at blive taalt
 iblandt de ældre Trykkere samt blive kaldt
 Collega, og nu — Kassimester hos en god
 Herre! en anseet Post, hvorved der tjenes
 Mønt i tusindeviis, (naturligviis Snyderi ibe-
 regnet), saa kan jeg rigtignok sige, at Tilfældet
 eller den lunefulde Lykke har fjeledæget for
 mig. En blind Høne kan ogsaa finde Korn,
 siger man, og, hvad mig angaaer, da tilstaaer
 jeg, at jeg næsten selv forbauses over den
 dyriste Lykke, som paa en Maade er bleven
 mig til Deel. Jeg veed vel, at det hverken er
 Forstand eller Fortjeneste, der har bragt mig
 i saa nær Berøring med min Herre, eller, at
 jeg i fjerneste Henseende har gjort mig værdig
 til de Ordener jeg bærer, eller til den Rang
 og de Titler man har givet mig. Dog, det Fatale
 ved det Hele er, at man endnu foragter mig,
 at Intet af alt dette kan bringe mig i An-
 seelse, og at jeg næsten daglig i de offentlige
 Tidender skal læse Skoser og Grovheder, samt
 blive kaldet: en Nar, en Bæstling, et
 Fæ, et slet, pengegridsk, lumpent Men-
 neske, der bedrager de Fattige, og endmere,
 at jeg er saa gjerrig, at jeg ikke vil betale
 Rodemesteren Skatter af min Bopæl m. M.
 For Fanden! hvad kan det nytte man giver
 mig 15 a 16 Bærelser gratis, naar jeg dog
 skal betale Rodemesteren omtrent 30 Rdlr. om
 Aaret; ja, det er jo rigtignok sandt, jeg har
 ogsaa fri Brænde-Debutat; men alligevel, det
 er mange Penge, og Fyren kan ligesaagodt
 gaae flere Gange forgjæves til mig, som han

maa gaae til saamange Andre. Jeg finder ikke mine Penge paa Gaden, jeg maa arbeide — dog stop, det er Løgn Carl Fjottehode, som de kaldte mig som Dreng, da jeg gik i korte Rankins Buxer udi Pøllergaden; jeg arbeider mig rigtignok ikke til mine Penge, uden forsaavidt at stjæle og bedrage kan kaldes Arbeide, men Fanden i Bold med alt dette, naar man bare tjener Penge, da ligemeget paa hvilken Maade.

Foruden denne Foragt Enhver nærer for mig, skal jeg ikke nægte, at jeg er lidt ængstelig stemt for den Mistro min Herre i senere Tid udviser imod mig. Skulde han muligt have Tanke om den Forbrydelse, jeg engang havde isinde at begaae imod ham, da vi vare sammen paa Lyststedet ikke langt fra Slottens lundstov? Nei! Vorherrebevares, jeg vil haabe det er umuligt; Lovise advarede mig rigtignok dengang, fra at begaae et Skridt, hvis Følger kunde blive Bekjendtskab med Bøddel-Dren, idet hun sagde: „tag dig iagt, Bæfiling, man seer dig med slemme Dine fra alle Sider, gaaer det galt, da var buade Du og jeg forloren; tilmed maa jeg si Dig, at jeg virkelig gyser ved denne Plan, selv om den fik et godt Udfald.“

Ja! det var unægtelig hendes Ord, dog, forunderligt var det, at min Herre saa Dage efter bankede mig med Ridespidsten, og det saagar i min egen eller min Families Gaard i Pøllergaden, at ikke saa Tilstedeværende saae dette, ærgrer mig; jeg var kjørende sammen

med ham til en Gade omkring Hjørnet af ovenanførte Sted, han steg af, for at aflægge et Grinde, og befalede mig at blive til han kom tilbage, men, da jeg antog, at Opholdet vilde vare noget længe, bød jeg Kudsten at kjøre til Yndlingsgaarden i Villergaden, det Sted, hvorfra mine kjære Ungdomsminder og første Popularitet*) knytter sig; dog, hvad skeer, idet jeg netop kommer ned i Gaarden og vil vende tilbage, da — kommer min gode Herre, og forbitret over at jeg var kjort bort fra det Sted hvorind han var gaaet, griber han Vidsten og giver mig nogle ordentlige Rap Mine egne Folk, (thi der var desværre Vidner nok), grinte i Skjægget af denne Behandlingsmaaade, der, som de saae, blev mig til Deel. Jeg grinte ogsaa, for nogenlunde at bortvende Skammen, men jeg tilstaaer, det var mere af Frygt og Smerte, end af andre Hensyn.

Idet jeg benævner min Herre som „god“, tilstaaer jeg, at jeg ikke har Grund til Andet; dog, lignende Dieblikkets Godhed, som Smæk og Slag af Vidsten, i Forening med at tiltales som en Hund, dem ønsker jeg saa lidt som mulig en Gjentagelse af; desværre, de ere ikke saa sjeldne, men man maa finde sig i Alt, saalænge der er noget at hule og nappe. — Guldet! det klingende, blanke Guld, o! det er min bedste Ven, dog, denne Ven er lige saa falsk, som jeg selv, thi han er den Første, i

*) Naturligvis som fjollet Dreng og Nar.

der allerede i Dødstimen forlader og svigter mig, kommer nu dertil, at denne skinnende Ven har forledet mig til endeel slette Handlinger, da er han endmere affhyelig, thi Livets gode Gjerninger, de svigte ikke, naar Livs-Timeglasset er udrundet, nei tvertimod, de gaae iforveien til Guds Throne, for at berede Aanden en venlig Modtagelse; men de Slette, hvor paa mit Liv er saa rigt, de ere jeg bange for gaaer til Mørkets Fyrste, og, hvis det er muligt, at min Ven kan procedere min Sag godt der, og gjøre den lede Satan sortere end han er, da er jeg forvisset om, at det skeer. Men endnu engang, ligemeget! Guld, Penge, Klendier med lidt Edelstene i, antike Meubler, samt alt andet Kapseri, der kan gjøres i klingende Mønt, o! det er Livet, det er Sjælen, og stod det til mig, jeg folgte gjerne min egen — — — Tys, (lurer ved Døren), hvad er det? Graad og Jammerklage; hvad kommer det mig ved, mine Tanker ere ene hos Guldets Dag og Nat. Guld, Guld siger jeg, o, du herlige Bæsen! Han omfavner Pengelysten — — — — —) Hu! Fy for Fanden hvor den Jernkasse er kold, det er i Grunden en meget ubehagelig Omfavnelse.

Døren til Bæstlings Contoir aabnes, og en retskaffen Tjener, der i denne Henseende ikke ligner sin Herre, anmelder en Dame, der endelig ønsker at tale med Hr. Kassemeisteren, han gaaer formelig i Forbøn for hende, beraabende sig paa, at hun er saa utrokelig, samt at hun saa ofte har gaaet forgjæves.

Bæstling lader sig bevæge, beregnende strax, at hans ubehagelige Omfavnelse af Pengeløsten mulig kan erstattes af en mere behagelig Gjenstand, han lader hende desaaarsag komme. Han modtager hende meget artig, idet han pudser paa sit fleinstallede Hoved, og søger at lægge sit dumme Marekatte-Ansigt i saa behagelige Folder som muligt.*)

Hr. jammerlige Herre Bæstling, begynder Damen, jeg turde vel ikke spørge, om den af min Moder, Fru, indgivne Ansøgning om en Naadesgave er bevilget? Hun er desværre meget syg. Fortsættes.

*) Damen er Datter af en afdød Capitain, hvis Fru Moder, der lever af en afmaalt knap Pension, har af Bæstlings gode Herre faaet Tilsagn om en Sum Penge til Hjælp i hendes trange Kaar. Disse Penge ere for lang Tid tilbage anviste, men Bæstlingen giver, som man veed, nødig Penge ud, dertil beregner han, at Folk, ved saa ofte at løbe forgjæves, tidt bliver kjed deraf, og undertiden aldrig afhenter de dem anviste Penge. Dette skeer ikke saa sjelden, og Bæstlingen napper da naturligviis — Pengene.

Næste Hefte vil indeholde nøiagtig Oplysning, om de saakaldte Bæstlingste Audientser, samt om Uddelelsen af de af ham opfundne, saameget yndede Schemaer.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 sk hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Boglader.

Lidsstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

Sjæ.

12te Levering. Marts.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Hørdahl & Comp's Officin.

1856.

Ellevte Capitel.

Bæstlings Standaler.

Bæstling. Min kjære, bedste Frøken, De kommer meget beleiligt, behag at tage Plads; jeg stod netop i Begreb med at sende Deres Fru Moder de bevilligede Penge. Herregud, skal ogsaa Sygdom gjæste Deres elskede Fru Moder, jeg forsikkrer Dem for, min ærede Frøken, De har min største, ja min hjerteligste Deeltagelse. Med disse Ord vover Bæstlingen, med sine vanhellige forbryderiske Hænder, at berøre den uskyldige lidende Kvinde, ja endmere, med den gemene Mund, over hvis Læber der daglig udstrømmer endeel falske Eder i Forening med Løgn, at trykke et Kys paa den jomfruelige kyndste Pande. Men Scenen forandres øieblikkelig, med Værdighed støder Damen Bæstlingen fra sig, og, med et imponerende Bredeblæk seer hun stivt paa den usle Person, der paa denne Maade giver sin Deeltagelse tilkjende. Bæstlingen, der foruden andre Characteerdyder, er feig og krybende, og mindst af Alt taaler et paa ham rettet strengt Udsyn, bliver strax modløs, og stavler desbaarsag baglænds hen til sin Pult.

Ja, min ærede Frøken, begynder han paany, Deres Fru Moder er tilstaaet 50 Rd. *) Disse

*) Læseren bedes her at lægge Mærke til Bæstlingens Trafik. Naar han tilbyder selv at udbetale en Sogende, da stikker der gjerne de nedrigste Rævesreger under, idet han bestandig snyder af den tilstaaede Sum ved at forandre For- eller Bagtallet. Denne

Penge kan de modtage een af Dagene, er det dem imidlertid meget om at gjøre at erholde dem strax, da kan det ogsaa skee, behag at tage Plads, saa skal jeg udfærdige Dvitteringen og selv gjøre Udlæget.**)

Den lidende Dame, hvis Kræfter snart vare udtømte, saavel af Sorg fra Hjemmet som af den raa Behandling Bæstlingen vovede at byde hende, samt endmere af Skuffelse over ikke at erholde mere, da hans Herre udtryffeligen havde lovet en større Sum, svarede blot ved at nikke med Hovedet. Støttende sig ved en Stol, maatte hun endnu i nogle Dieblikke udholde dette affyelige Mennekkes Nærværelse.***)

Dame var anvist — 150 Rd., hun blev altsaa bebraget for 100 Rd., der blev tilføiet et Ital foran Hovedtallet, og Bæstling havde det paafrevne Navn, der kuldkastede enhver Klage, selv hvis en saadan bagester indløb. Dette er sandfærdig, aldeles sandfærdig! Carl Bæstling mindes vistnok dem, han har behandlet paa denne Maade, han veed endmere, at det kunde bevises ham, at han ofte har brugt denne lave, bedrageriske Fremgangsmaade.

***) Dette Trækplaster, veed Bæstling, forseiler sjelden sin Virkning. De Søgende have i Regelen ventet 6 Uger a 2 Maanedes, og gaaet mangfoldige Gange forgjæves, følgerlig længes og trænge de til at modtage Penge jo før jo hellere. Endvidere giver det et Ansøg af Godhed fra Hr. Bæstlings Side, og hvor dum end Bæstlingen er, har han dog klokelig kunnet beregne samme.

***) Forfatteren gjør herved opmærksom paa, at Bæstlingen, foruden andre Bæmmeligheder, har en ilde og stærk Lugt ved sig, omtrentlig som en "Neger".

Endelig modtog hun de 50 Rd.; efterat have qvitteret for samme, skyndte hun sig bort fra en Person, i hvem hun foruden et smudsigt og grimt Udvortes, havde funden den personificerede Dumhed, samt lav Raahed.

Idet hun lukkede Døren, skyndte Bæstling sig at tilføie et Ital foran de 50, den Bæstlingske Anviisning blev udbetalt af Cassereren og Bæstlingen havde i et Dieblif ved blot een Eneste, snydt for 100 Rd.; dog, disse Bagateller ere Intet imod hvad han ved andre Leiligheder bedrager, samt snyder sin gode Herre.

Efterat have oplyst hvor lumpent at Bæstling behandler de faa Lykkelige der opnaae at faae Pengehjælp af hans gode Herre (hvis Skyld det neppe er at Tusinder forgjæves at traae en saadan,) ville vi gaae over til Bæstlings Audientser for tilfulde at vise, hvor kummerlig og saarende han forstaaer at berede Veien til sin Herres Naade, samt hvad Idee et danner Bæsen maa gjore sig om ham, naar de see og tale med omtalte Person; Navnet Bæstling vil Enhver finde bedst anvendelig.

Paa en bestemt Dag i Ugen, i Regelen hver ottende, men som oftest hver fjortende Dag kan man, efterat have ventet i en Gang, undertiden i henved 3 Timer, være saa heldig at komme — Ansigt til Ansigt med Hr. Carl Bæstling! hans Modtagelse er omtrent saalydende:

Goddag, min kjære Ven,*) det er Fanden

*) Denne Tiltale møder strax, naar det er et Menneske han blot kjender ubetydeligt til, isærdeleshed naar Bekjendtskabet er fra fordums Dage.

gale mig hjært at see og tale med Dem, (som oftest rækker han den Indtrædende ved disse Ord, sin Væstlingske Haand,) naa, hvorledes har De det? nu bliver man snart gammel, ikke sandt, jeg lider Fanden gale mig saameget af den Satans Rheumatisme, har De ventet længe udenfor? Ja, nu seer De selv, at jeg har meget at bestille, igaar kaldte min Herre mig til sig, han vilde raadføre sig med mig i et vigtigt Anliggende, om fjorten Dage skal vi dertil, der har jeg ogsaa nogle Forberedelser; De seer paa min lille Sabel, en ægte Damaskus, den har min Herre foræret mig; men imidlertid, hvad har De paa Samvittighed, gode Ven, (slaaende paa Modpartens Skulder) er der Noget jeg kan hjælpe Dem med, da stol paa mig, jeg skal Fanden gale mig vise Dem, at jeg er den Mand, der — her kommer nogle Ord, der vil synes utrolige for dem der ikke kjender den Væstlingske Person.

Endelig har han da afplappret og Bedkommende faaer Leilighed til at fremføre sit Onske eller Begjæring, dog knapt er det sidste Ord udtalt, førend den dumme Væstling paany griber Haanden, sværgende de strækkeligste Eder paa, samt giver de helligste Løfter om, at det skal blive opfyldt, etc. Saaledes behandles de saakaldte Bekjendtere.

Embedsmænd eller decorerede Personer, som Væstling gjør sig en Ære af at tale med, modtager han ved Dørens Opdukning saa højrøstet og støjende, at de tilstedeværende Ven-

tende kan høre ethvert Ord, uagtet der er dobbelte Døre.

Anderledes forholder det sig derimod med de Arme, der i blind Tillid til ham, som sin Herres Kæsemester, henvende sig dersteds. Her er han beregnet og slet nok til strax at sætte Bedkommende i Forlegenhed, ved, paa en haanlig Maade at stirre paa dem med sine uhyggelige graagrønne Dine. Disse Personer lader han selv begynde Samtalen, dog aldrig saasnart har han hørt deres Jammerklage over ikke at være bevilget Noget, uagtet der er hengaaet flere Maaneder fra den Tid de førstegang indgav deres Ansøgning m. m., forinden han i en grov Tolpertone strax udbryder: hvad Fanden rager det mig, jeg kan Fanden l... mig ikke tvinge min Herre til at give Dem Noget, har De forhørt Dem i Contoiret om Deres Ansøgning er afslaaet? Gaae De ind igjen paa Contoiret og faae et nyt Schema, udfyld dette nøiagtigt, og lad os da prøve andengang.

Bedkommende giver da i Almindelighed det Svar til Bæstling, at det er andengang De udfylder et saadant Schema, det koster saamegen Uleilighed med paany at faa det paa tegnet af en Embedsmand og at der atter hengaaer lang Tid m. v. Bæstlingen bliver da grov og gjerne svarer de Ulykkelige, at naar de ikke vil have Uleilighed med at søge, om det ogsaa bliver tredie Gang, da kan de Satan kn... ham lade være; derpaa lader han dem vide, at der staaer mange Folk udenfor, (hvoraf de fleste faae en lignende Behandling) og, at de

nu kan gjøre hvad de lyst. I det Supplican-
ten gaaer, skriger han gjerne i Døren: paa Con-
toiret kan de hente et Schema.

Den Søgende henter tredie Gang et Schema,
og søger igjen med den største Uleilighed at faae
samme paastrevet, derpaa indgives det; der vens-
tes atter i en lang Tid, og Resultatet bliver —
„ikke bevilget!“ Disse tre Gange at søge for-
gjøves, optager en Tid af henved et halvt Aar;
naar man nu tænker sig, at der i dette Tids-
rum, tre forskjellige Gange er indgivet Ansø-
ninger, eller rettere udfyldt de af Bæstling saa-
meget yndede Schemaer,*) samt mangfoldige
Gange forhørt paa Contoiret om Resultatet paa
samme, og desforuden været geneert ved at søge
Audientser, da henstiller man til de bedre Tæns-
kende, om det ikke er et skjændigt Comediespil
Bæstlingen driver med Publicum, samt, om
virkelig nogen Straf kunde være for haard for
dette lumpne Mennecke, der vel nærmest af luts-
ter Pengegridsthed handler saaledes.

Tiden, der er den kostbareste af Alt, har
han paa en lumst Maade bortspildt for de Søs-
gende; en lang Tid har han opholdt dem med
Løfter og Eder, ansporet dem til at søge paany
m. m., og alt dette, blot for at bedrage, saa-
vel de Søgende, som sin Herre, hvem han paa
en underfundig Maade sætter Blaar i Dinene;
kommer nu dertil, at han paa den ene Side
virker saaledes, og hans Lovise paa den anden

*) Det bemærkes, at Schemaerne ere trykte i Piller-
tergaden, (naturligviis i mange tusinde Exemplarer.)

Side raner Alt til sig, da maa man sige, at „den gode Herre“ er omgivet af tvende yndige Bæfener; to Crocodiller kunde ikke være farligere eller falskere imod ham end disse tvende Polhypper, hvoraf han formelig er fastflæbet og indesluttet.

— Dette er en tro Skildring af de Bæstlingske Audientser; saavidt er det kommen i et Land, hvor man dog forhen med Hoiagtelse og Kjærlighed saae op til enkelte høitstaaende Bæfener, man i Rodens Stund med Tillid kunde henvende sig til. Disse Tider ere ikke mere! med anlagt Nedrighed søger „de To“ at drage den gode Herre bort fra at komme Ulykkelige tilhjælp, naturligviis for selv at drage Nytte deraf; Lovise og Bæstling har drevet det vidt, meget vidt; Lovise kan ifølge Forholdene tilgive, men Carl Bæstling aldrig! Han har ei alene i høi Grad skamstændet sit Fødeland og sig selv, men han har endmere da den gode Gud og hans Herre lod ham komme i en Stilling hvor han kunde faae Leilighed til at forbedre sig og vise sig honnet imod det Folk, han saa dybt har saaret, tilfulde viist sig som en gemeen Slyngel.

(Hermed et Folgeblad.)

Med ottende Levering sluttedes 1ste Bind af „Tidsstrømmen“, der indheftet sælges for halv Priis, 2 Mk.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 $\frac{1}{2}$ hver Levering, er bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge, og faaes i de fleste Bogstader.

Goldes

in

„Wort der“

Die Schenkung der alle Rechte

an der

der

Wort der

Die

Die Schenkung der alle Rechte
an der
der

Die Schenkung der alle Rechte
an der

Die Schenkung der alle Rechte

Die Schenkung der alle Rechte
an der

Følgeblad
til
„Tidsstrømmen“.

Til Efterretning for alle Deeltagende tjener,
at Bæstlings Veninde,
denne Fortællings

Lovise er syg!

Ja, virkelig syg!

Dog haaber man hendes snarlige Helbredelse, for at hun som Menneſke kan forbedre og omvende sig, og dette igjen have en gavnlig Indflydelse paa den gamle Synder Bæstling.

Sygdommen antages at være „Theater-Galdefeber“.

Trykt hos Herbahl.

☞ Ovenſtaaende Table fandtes engang opflaaet paa Narragoniens Torv.

Lidstrømmen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

Af

Car.

13de Levering. April.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag

i Herdahl & Comps Dfficin.

1856.

Tolvte Capitel.

Bæstlings Skandaler.

Forrige Levering sluttedes med de saakaldte Bæstlingste Audientser. Forfatteren heraf giver atter et lille Supplement til det Uredeligheds-System, som Bæstling bestandig bruger og benytter, og, som netop foregik i de Dage, nævnte Levering udkom.

En Fru S....N., hvis afdøde Mand beklædte en høi Stilling, havde i endeel Aar været meddeelt Pengeunderstøttelse; i den senere Tid var der bestandig Vanskeligheder ved at erholde denne Raadeshjælp, og paa eengang — blev den aldeles negtet eller afflaet. Hvad var nu herved at gjøre? Som bekjendt har Bæstling, i Forening med Lovise, saa snildt udfundet at baricadere sin gode Herre, at det næsten er en Umulighed at faae en Klage udført over disse lastværdige Personer; dog, Forurettelse giver den Forurettede Opfindelsesevne til paa en anden Maade at hevne sig paa Kjæltringer, der foranledigede en saadan. Den omtalte Enkesfru S. yttrede naturligviis til sine Bekjendtere, hvor slet hun var bleven behandlet af Bæstling; een af disse, for hvem hun saaledes havde fortalt sin Stilling, tilbød sig godvillig at gaae til en af Bæstlings Herres Tjenere, og efter nøiagtig at have forklaret Sagens sande Sammenhæng til Bedkommende, beholdt hun saa Dage der:

efter en Understøttelse. Dette foregik den 19de Mart, Eftermiddag Kl. 5.

Man har atter her et Beviis paa Bæstlings lumpne Character, idet man tydelig seer og erfarer, at hans Herre er en god Mand, der aldeles ikke kjender noget til sin utro Tjeners, den falske og flette Bæstlings Fremgangsmaade. Hvorlænge skal dette vedblive at gaae? Frygter man da en feig Usling, der vel har Mod til at stjæle, men dog bærer Hjertet i Buxerne, hvis Kjæltringestreger ere saa mangfoldige, at blot enkelte af disse, tilbørlig oplyste, ville kunne styrte ham. Er det ikke en ligefrem Nationalpligt at blotte et saadant Væsen, samt bringe det dertil, at det hele Folk faaer at vide, hvor stor og gemeen en Udsel han er. Ikke een Stemme vilde tage ham i Forsvar eller hjælpe ham naar det kniber; vel kan hans Penge udrette Noget hos enkelte usle Kryb, hvis Mammon er deres Gud; dog, et Forsvar for en Bæstling, nei, det er umuligt, og selv om det skeete, hvad vilde det bringe til? Et Lands vidtudstrakte Skandale, der med Runeskrift vilde præges saa dybt, at saalænge Historiens Muse bærer Griffel i Haand, det aldrig vil forsvinde.

Droftes dette Emne lidt noiere, kommer man upaatvivlelig til det Resultat, at Carl Bæstling maa bort, langt bort fra det høie Stade, hvorpaa han allerede i flere Aar formastelig har vovet at tage Plads. Hans Viderekommen, som tidligere er paaviist i denne Fortælling, bør være forbi. Han har, det ved Enhver,

skamstjændet Landet og sig selv, som Kasse-
mester er han lumst og slet mod de Fatige;
altsaa, bort Bæstling! bort jo før jo hellere,
eller vil Du at dit Endelig skal blive som en
Kobbespierre? Bæstling! endnu engang, et
godt Raad, smør Haser, saa hurtig som mulig,
fra det Land og det Folk, der nu her lærer at
kjende Din Brøde, Du sees snart af Alle med
onde Dine, med saa Ord, Folket hader og
foragter Dig, tag Dig i Agt for hvad der
videre kan skee.

Uindviiede i de Bæstlingske Mysterier ville
mulig synes at det er for haard Behandling,
der i denne Fortælling bliver Carl Bæstling til-
deed, men Læser, naar man kjender denne elen-
dige Person, samt det øvrige Smudsstykke, der,
hvad det angaaer at rapse, hænger sammen
med ham, naar man endvidere har læst den
narragoniske Krønike og noie sat sig ind i
alle dens Hemmeligheder, dertil offentlig har
begyndt at referere sammen, saa godt det lader
sig gjøre i Fictionsaand, og endmere, stadig
modtager Bidrag, Bæstling og Lovise vedkom-
mende, Bidrag af den Natur, at man maa
blues saavel for Forbrydelser, der blive begaaede,
som for den Usædelighed hvormed disse Per-
soner bestandig skildres, saa er Forfatteren heraf
overbevist om, at det Bæstlingske Stadseri endog
selv synes, at man ei alene er retfærdig, men
endogsaa mild imod dem. Mangfoldige veed,
at det er den rene, pure Sandhed der bliver
sagt; Sandhed veed man vel er ilde hørt, dog,
den bør høres og den skal og maa seire.

Det er, som tidligere paapeget, en Pligt at skildre Lasten, til Advarsel for andre Ligesindede; dertil en hellig Pligt, naar den Lastværdige indtager Embedspladser, hvis Besættelse skade Tusinder; Forfatteren af dette Heftekrift vil intet Mindre, end — søge ved bestandige Oplysninger at faae Bæstlingen til at takke af, til itide at søge at undgaae den Skjæbne, der ellers upaatvivlelig maa paafølge ham, det kan ikke vedblive at gaae i Længden, det er umulig, aldeles umulig. Carl Bæstling! vi bede Dig, vær forvisset og forsikkert om, at det er umuligt andet end at dine mange lastefulde Handlinger vil fordømme Dig. Den høieste Ret vil ikke hjælpe Dig i den Anledning, men den gjør det heller ikke, thi Du er ikke af ægte Met, Du er en af de saakaldte Bastarter, som den gjerne sparker til.

Naar man paaستاer, at det er en hellig Pligt at skildre og blotte en Bæstling i sine mange Kjæltringestreger, isærdeleshed naar en saadan Persons Function giver ham Leilighed til daglig at skade, da vil man blot i al Simpeltid paapege en eller Anden i Samfundet der beklæder ansvarfulde Poster og paa lignende Maade, NB. naar de vare saa slette, blot arbeidede i deres egen Interesse eller ikke havde Andet for Die end deres egen Fordeel.

Sæt f. Ex. (det er naturligtvis kun et Exempel her stilles) at Hr. Kammerherre Berling vilde handle saaledes, som den beskrevne Bæstling, hvilke ulykkelige Følger vilde dette ikke have? Han beklæder unægtelig et Embede, der

giver ham Leilighed til at kunne handle saaledes, naturligviis, hvis han var en saadan Person, men det maa vi lade vore danske Mænd, de ere ingen Maragoniere. Denne Mand ere Manges Dine rettede paa, og det kan ikke være anderledes, da han unægtelig bærer mange Fortjenester af sit Fædreland. Hans nyeste populaire Skridt: „Omordningen af General-Casserer-Embedet,“ der før ene og alene var underkastet hans Control, hvorpaa han nu saa smukt resignerer, idet han lader samme overgaae paa en ansvarlig Directeur; denne Forandring af Livsstilling, siger man, skal være til det bedre, Controlleringen siges der endvidere bliver betydelig skærpet og selv Navnet „Generalintendantur“ er unægtelig smukt, det klinger godt, ja, meget godt; der er vist ogsaa kun een Mening om, at man ikke kan Andet end vide Hr. Generalintendanten Tak for dette Gode.

Vi have netop paapeget denne Mand, for tilfulde at vise Forskjellen mellem gode og slette Personer, samt, hvor dybt det kunde staae, naar en slet Person beklædte et saadant Embede.

Hr. Kammerherre Berling er iøvrigt en Mand, der er godt bekjendt i hele Landet, Alles Dine, gjentage vi, ere rettede paa ham og der er kun een Mening om hvor værdifuld en Størelse han i flere Henseender er. At beskrive de mangfoldige Forretninger, som paahvile denne Mand, vilde være for vidtløftig, vi have blot paapeget nogle enkelte af hans smukke Træk og

overlade Resten til de ærede Læsers videre Besømmelse, samt Refereringen af Ovenstaaende.

Den narragoniske Krønike der slutter med Bæstlings Tilintetgjørelse, fortæller hans Endes ligt paa følgende Maade:

Folket fik endelig Dinene op og saae Landets Bedrager og Skamstjænder i sin hele Uselshed. En trykkende Nød, foranlediget af Dyrstid m. m., havde omsider bragt det i vaagen Tilstand. Dets første Hævn ramte Bæstling, hvem man var overbevist om havde i mange Aar tilranet sig endeel Penge, som han deels var i Besiddelse af, deels havde slæbt ud af Landet og kjøbt Godser og Eiendomme for. Bæstling bad ynkeligt for sit Liv, dog, det nyttede Intet; Folket slæbte ham ned til Stranden, bandt ham og satte ham paa en Tønde, der var fyldt med Krudt, og, som ved Hjælp af en Lunte gjorde en Lustreise med Hr. Bæstling, hvorfra han aldrig vendte tilbage.

Et høit Jubelskrig fra den talrige Folkesmængde var Hr. Bæstlings Gravsang. Saaledes fik han:

Løn som forskyldt.

Da der, dette Heftekrift vedkommende,
i den senere Tid er indløben flere
Breve, indeholdende Oplysninger etc.,
bedes disse for Eftertiden adresserede:
„Til Udgiveren af „Tidsstrømmen“,
afleveres paa Bogtrykkeriet, Mønter-
gade 128.

Med ottende Levering sluttedes 1ste
Bind af „Tidsstrømmen“, der indheftet
følges for halv Priis, 2 Mk.

(Hermed et Folgeblad.)

„Tidsstrømmen“, der koster 8 sk hver Levering, er
bestemt til foreløbig at udgaae engang hver Uge,
og faaes i de fleste Boglader.

Følgeblad

til 13de Levering af

„Tidsstrømmen“.

Atter tjener til behagelig Efterretning

at

Hs. Gøfærlighed Hr. Carl Bæftling

er udnævnt til

General-Elephant!

Denne Udnævnelse giver ham en større Rang, formodentlig søger han at komme lige faa høit paa Straa som Lovise. Stakkels Bæftling! lad være med de Narrestreger, mind Dig Din Spaadom som Dreng: „Du skal stige til Bjergets Hvide for desto dybere at falde i Afgrunden“. Bæftling! hør en fornuftig Stemme: Dit Fald er nær, men, Du har selv fremkaldt det.

Fjorten Dage efter Lovises Bulletin var denne Tavle opslaaet paa Narragoniens Torv.

Tidsstrømen.

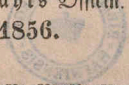
Fictioner
af
gemytligt og satirisk Indhold.

Af
I S A K.

14de Levering. April.

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Officin.
1856.

Motto:

Man ofte ægget bli'er dertil,
At havne sig paa Skjæbnens Epil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal der høres herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Efter den narragoniske Krønike holder Lovise Geburtsdag midt i April. Den feires til Landets Hre eller Skam, (ligesom man vil), med 3 Gange 9 Skud, det bliver tilsammen 27; som bekjendt er det Antallet som Samperetten uddeler naar Gen eller Anden har gjort sig fortjent dertil. Stygt Dmen, Lovise, at faae ligesaamange Hresksud, som en Syn-der modtager Lamp eller Kat. —

Gratulerer Lovise!

Trettende Capitel.

Bæstlings Skandaler.

Trettende Hestes Følgeblad: „Udnævnelser af Hs. Befærlighed Hr. Bæstling til General-Elephant“ antoges muligt af Enkelte, ved overfladisk Bedømmelse, for Intetbetydende; paa en Maade kan vel hele dette Arrangement betragtes for latterligt, og er det ogsaa i Væsentligheden, saavel som Alt, hvad den naragtige Bæstling befatter sig med, men, at det dog i Virkeligheden har en anden Grund, baseret paa en Plan, der — er strandet! aldeles strandet eller tilintetgjort; det er dette, Forfatteren heraf vil oplyse, i Forening med flere Omstændigheder, saasom: ubørt Frækhed af Hr. Bæstling, og tvende Uheld, der ere rammede den stakkels Lovise, ja, vi kunne gjerne sige tre, dog, det der for-

anledigede hendes Sygdom ville vi ikke omtale, hvorimod de to antydede, antages at ville læses med Interesse, da de umiddelbar knytte sig til samme, og — ere Sandhed. Tidsstrømmens Forfatter følger bestandig Hr. Bæstling og hans gamle Kjæreste, Lovise, i Sporene; hans Dypgave er: saalænge de vedblive med deres ubørte Frækheder og Maschinationer, da at oplyse ethvert saadant Skridt til Overgivelse for Efterverdenen.

Som bekjendt har en naragtig Ergjerrighed bemægtiget sig de omtalte tvende Personer i den Grad, at Latterligheden, alt for lang Tid tilbage, har naaet sit høieste Punkt. De Menneſter, der i Regelen ingen Gæde har, søge gjerne en saadan, for at bøde paa deres tabte Menomee; naa, Herregud! vi ere Alle Svage; men, at to berygtede, tyv- og løgnagtige, samt bekjendte for Usædelighed, grundfordærvede Væsener, søge, ei alene at restaurere lidt paa den tabte Gæde, men endmere vil overgaae enhver Anden, og desaaarsag daglig udruge Planer i denne Retning, naturligviis i Forening med at bestjæle deres Herre, som ei maa forglemmes, men tvertimod bestandig holdes for Die, det hører der mere end menneskelig Resignation til at høre og taale, og det er, idetmindste forekommer det Udgiveren heraf, for stærkt et Stykke til vedblivende at see paa, endmere dets evige Gjentakelser.

De forskjellige Kunster Lovise har opfunden for at blive populair eller rettere anerkjendt, ere alle be- kjendte, dog have de hidtil ikke gjort den forønskede Nytte; Reiserne til Jylland, Bornholm, Sverrig samt i det Holsteenske, har været meget godt beregnet, men ere dog glippede paa „den sunde Sands“ hos Folket, uagtet at endeel Kryb og kjøbte flaveagtige Kreaturer har opbudt alt Muligt og virket ved enhver af disse Reiser, noget ganske forstrækkeligt. Den be- regnede, stinkende Frækhed! har været for grov, ja for plat anlagt til at bide paa, Bæstling har formodent- lig tænkt sig, „ved at lønne nogle spytslukkende Støvere, ville vi kunne udrette hvad vi lyst“; dog, man har taget feil, betydelig feil; havde man, istedetfor at op- byde alle disse nedrige Kunster, været honnet i sin Vandel og Handlemaade, og ikke givet Løfte idag, som man har tilbagekaldt imorgen, eller rettere, ikke været lumsk, løgnagtig, gjerrig og slet mod Nationen; havde man handlet saaledes, da behøvede man ikke Opbydelsen af alle disse lave Kunstgreb, Folkets Hjerte er godt, og naar der, fra det Dieblis man dristede sig til at sætte Fod paa det høie Trin, der hidtil har været og er skrøbeligt, men nu muligt havde været fast, naar der var fulgt den omtalte Fremgangs- maade, saa var der nogenlunde Udsigt til at der kunne naaes det tilsigtede Maal; nu derimod, a l d r i g! man

har blottet sin pure Nøgenhed og viist sig som man var tidligere, og dette var i Grunden ikke mere end man kunne vente sig af en Bæstling og Lovise. At forlange Uerlighed af en Spidsbub eller honnet Charakter af en moralskfordærbet Person, er næsten Umuligheder, der hidtil ikke ere stillede nogle Exempler paa.

De anførte Reiser have, som sagt, Intet udrettet, der tilfulde kunde trøste en Bæstling eller Lovise; eller bringe det til, hvad man saa inderlig ønskede; der blev altsaa lavet en ny Plan, som man antog skulle oprette ethvert hidtil skuffet Haab, man raisonerede som saa: „kan Anerkjendelsen ikke komme hjemmefra, saa maa vi see at mage og lave det saaledes, at den kan komme udenfra,“ gaaer dette, saa er Spillet bundet, saa blæse vi den narragoniske Befolkning Noget og skal vide at hævne os, fordi den har skuet os for dybt i Kortet og opdaget alle vore Udselheder. Bæstling skulde begynde Værket, han skulde a la francé, see at lave sig en ny Titulatur og ganske paa Fransk omordne sit hidtilhavende Embede, efterat det paa narragonisk Maade alt var bleven aldeles forqvælet, Kassen udplyndret, samt flere Mænd blevne saa ullykkelige, at Mord og Skamskjændelse vare Følgerne af Bæstlings Kjeltringestreg; dette skulde være Forløberen for — en Pariserreise, — man vilde

intet Mindre end præsentere sig i Keiserstaden! Na ja saamænd, Lovise, kunde Din Snildhed have bragt det dertil, saa var der næsten Tanke om at der var bleven Udsigt til at Du idetmindste kunde faae Navn af et ordentligt Menneske; men, stakkels Lovise! vi stakle Dig, da vi veed, at det gaaer Dig haardt til Hjerter og piner Dig, Dit Nygte var gaaet forud for Dig; onde Mander havde alt berettet Bedkommende hvad Du var for en Perle, og Følgen blev, at der reentud gaves Dig tilkjende: „at Du ikke kunde modtages“. Bæstling renoncerede man ogsaa paa, hans tidligere Ophold i Paris, hvor han nær havde qvalt Keiseren med sit Brøvl om — at han var sin Herres intime Ven, med videre Løgnagtighed etc., havde været hans Unbefaler eller Protector, og saaledes gik hele Planen i Lys, ligesom „Frøknens Tjeneser“ gik op i Røg.

Bæstling havde endmere tilskillet en vis Franskmand det Portrait, vi alt omtalte i tredie Hefte, hvor den glorbærdige Bæstling staaer med endeel Ordener paa Brystet samt Haanden paa en Portefeuille; men Franskmanden harmedes kun over at see denne Fræls-
hed, ligesom de narragoniske Borgere ved at see dette Cadaver hænge til Skildt paa Udstillingen. Tilsammen undredes de over, at en Maler kunde synke saa dybt; for det første at male et saadant Kreatur og for det

andet, at give sin Tilladelse til, at det kom paa Udstillingen. Portraitet mangler en Underskrift, efter vor Formening burde paa samme anføres den Indskription, der var paa en for 20 Mar tilbage nedreven Støtte, der stod paa Graabrødretorv.

Bed at omtale Bæstlings Maler komme vi ubilkaarlig til at berette Lovises anden Sorg, — der unge Maler, (Tydskeren), kom tilreisende, formodentlig for at trøste Lovise, deels i sin Sorg over Skuffelsen af Pariserreisen, deels som Reconvalescent efter sin Sygdom; men, jernhaarde Skjæbne, du vilde det anderledes; Tydskeren blev dennegang øieblikkelig jaget bort, af hvad Grund, vide vi ikke, man siger — ja, hvad siger man vel? — At Tydskeren alt længe havde brugt urene Farver, naar han havde betjent eller arbeidet for Lovise. — — —

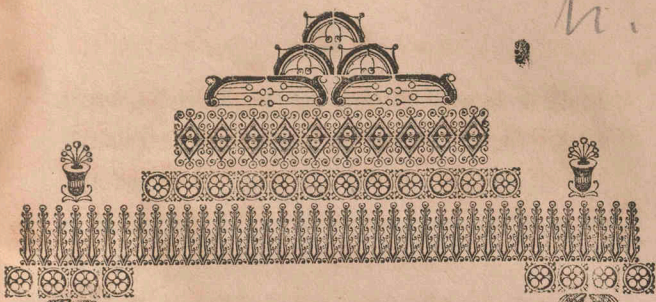
Correspondance.

Til flere Brevskrivere. Som De see, tillod dette Hefte aldeles ingen Plads til Oplysninger af forskjelligt Tilsendt; derimod haabe vi i næste Nummer at kunne tilfredsstille idetmindste: „En Lillie“ og Hr. „Gregor“, samt, om muligt, „A. D.“

— Hr. „F.“'s Ønske skal blive opfyldt.

Ⓕ „Tidsstrømmen“, der koster 8 Sk. hver Levering, udgaaer hveranden Uge, og saacs, foruden hos Hr. Boghandler Berg, i de fleste Boglader.

h. i.

Tidsstrømen.

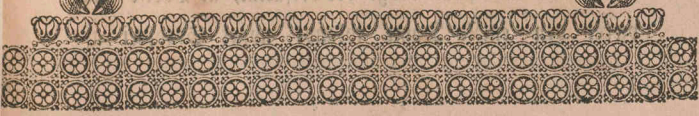
Fictioner
af
gemytligt og satirisk Indhold.

Af
I S A K.

16de Lævering. Juni.

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Officin.
1856.

Femtende Capitel.

Bæstlings Skandaler.

Dette Capitel giver foruden et lille Bidrag til den Higen og Jagen Lovise og Bæstling bestandig lægge for Dagen, for at komme i Selskab med honnette Folk, tillige Oplysning om en saakaldet Forbrydelse, disse to Mennesker i Forening have begaaet; en Forbrydelse af den Natur, at nærmest Helvedes sorte Fyrste burde belønne dette Kjæltringepaak for deres desværre udførte og vellykkede Gjerning.

Forrige Levering omtalte de saakaldte Forlystelsesfester Lovise og Bæstling i senere Tid lægge an paa; flere Saadanne, ere afholdte i forskjellige Smaabyer, men alle have bragt det Resultat, at Lovise har været den eneste Dame iblandt noget Stadsferi af

Herrer, der ved disse Leiligheder have givet Møde. Bæfpling og Lovise tager sig dette meget nær; deres indbildte og virkelige Havn, som de udøve, for at vise, at de dog kan udrette Noget, er det, at vi her vil fortælle.

„Den indbildte“ er meget grüinagtig og lyder saalunde:

I en lille Bye, der har en deilig Beliggenhed og hvis smukke Navn svarer til dens romantiske Omegn, idet dens første Sætning er „Fred“, havde Lovise søgt at udfolde sit Næt saaledes, at hun, idetmindste der, kunde fiske nogle honnette Folk og komme i Forbindelse med; til den Ende indbød hun de fleste af Byens Damer og Herrer til en saakaldet Soiree; men hvad skete? Enkelte gave Møde, men ikke een eneste Dame var tilstæde. Lovise heed sig i Læberne og tænkte, dette maa gjøres om igjen. Kort Tid derefter paa en skjøn Dag, henimod Middag, saae man i antydede lille Bye Lovise komme kjørende ind i samme med en Hale af 8—9 Bogne, fuldstablede af Damer og enkelte Herrer. Hvor man havde opsamlet disse, vides ikke, formodentlig rundtömkring, ja maaskee paa Landeveien, for dog at vise, at man eengang kunde stable et Selskab paa Benene.

Benævnte Selskab afholdt til langt ud paa Natten en saakaldet ægte Bacchanalfest, hvori man tydelig

hørte og saae, at de ærede Gæster vare Blandings- eller Strabsammengods.

Dette er Sandhed, og hører til den grinnagtige indbildte Hævn.

Angaaende den rigtige Hævnplan, da havde Lovise svoret en dydig, ærbar og smuk Dame, hvem hun alt i længere Tid formelig badede, (blot fordi det var et saadant Mønster paa en honnet Qvinde), sin nedrige og ondskabsfuld udtænkte lave Hævn, saameget Mere, som hun antog hende for Den der havde givet Impulsen til, at Ingen mødte ved hendes foranstaltede Soiree.

I Forening med Bæstling og andre Kjeltringer søgte man nu at udspionere hvert af den omtalte Dames Skridt og Handlinger, isærdeleshed søgte man at komme i Besiddelse af hendes Haandskrift, og, da det var lykkedes at faae den, hvad foretog man sig saa? — Man indledede en nedrig Cabale mod denne yndige Dame, hvori man søgte intet Mindre, end — at faae hende skilt ved sin Mand. Anonyme falske Breve og lumpne Intriguer bleve anvendte paa alle mulige Kanter, for at bringe denne Helvedsplan til Udførelse; men, Nei! det lykkedes ikke ganske; dog, saameget opnaaede man desværre, at der kastedes Evedragt ind i den forhen lykkelige og elskede Familie, der nu daglig lider og henspygner af Mistro og Harme

over at Verden virkelig er saa slet, eller rettere, at der gives Mennesker som Bæstling og Lovise, hvis nærmeste Opgave er, for det Første, at bestjæle deres Herre og det Land, hvori de leve; for det Andet, daglig at udspeculere slette Streger mod Andre, formodentlig grundet paa, at de selv ere noget Snabs, og følgelig ikke kan taale at see, at der i Virkeligheden gives honnette Mennesker.

Ottende Capitel.

Tidsstrømmens Læsere kjende jo grant Hs. Gæfærlighed, Hr. General-Elephanten Carl Bæstling, men, om de veed, at dette Bæst var Kammerherre, vides ikke, og det er derfor aldeles nødvendig, at de faaer det at vide, for derved at komme til Kundskab om, hvad der i denne Anledning skeete.

Som oplyst af de foregaaende femten Leberinger, var med saa Ord Bæstling: et Utusk, et Fæ, en Slynge, samt en gemeen Wsel, der fuldelig fortjente at sparkes ud af det Land, hvis Jordbund han be- traadte til Skjændsel og Spot for det hele Rige og Folk.

Med Hensyn til disse Bemærkninger da kom Folket omsider saa vidt, at det indsaae den omtalte Slynge's Jlleberettigelse til at være hvad han var, og de begyndte at plukke lidt ved ham. Hans Titler og Ordener, som det betragtede for Symboler paa Skjændsel, misundte de ham ingensunde; tvertimod, det gik saa vidt, at det lod ham Gne bære dette Krammeri. Følgende Udtog af en narragonist's Avis beretter saaledes:

„Undertegnede Adelsmænd af den narragonist's Stad „Søren-Hvile“ bekjendtgjør herved, at vi ere blevne enige om for Fremtiden ikke at kaldes Kammerherrer, paa Grund af, at den bekjendte og beherygtede Nar, Carl Bæstling, bærer denne TitteL.“*)

Denne Erklæring, der var et Beviis paa, at Folkets sunde Sands endelig engang var vaagnet, vakte unægtelig en stor Sensation og Glæde iblandt de bedre Stænder og navnlig Middelklassen. Man kan heller ikke sige Andet, end at det ganske var i sin Orden, at Sligt skete; thi hvilken honnet Mand vilde vel clasificeres med en saa snavs Karl, som den her ansførte Bæstling? Ingen, sige vi med Bestemthed. Uvilkaarlig komme vi ved denne Leilighed

*) De forskjellige Underkrifter finde vi os ikke besviede til at offentliggjøre.

atter til at tænke paa den danske, ærlige? Kammerherre Berling, han ville vist have gjort det Samme, naar han havde levet samtidig med en Bæstling.

Samme Avis omtaler en lille Reise, som Bæstlingen foretog sig, nemlig i Sverrig. Han var ovre at see til sine Godser, samt til de bortranede antike Meubler fra et gammelt Slot i et andet Land. Hans Næsviished gik saa vidt, at han skal have complimenteret det svenske Fyrstehuus; dog, har han nogensinde været til Latter eller baaret sig keitet ad, da var det ved denne Leilighed. Svenskerne, siger man, have aldrig hørt et saa grænagtigt Syn, som at see denne smudsige Personlighed, med Savlet ud af Munden, spanculerende som en paaklædt Urangutang paa Byens Gader. Hans Flothed er bekjendt nok, han skal have viist sig meget godgjørende, ved at udele nogle Fire- og Otteskillinger til de Fattige; stor Strik, den Bæstling, at vise sig saa rundhaandet.

Kroniken anfører i en lille Sætning hvad en Svensker har yttret i Andledning af det Bæstlingske Besøg. — „Fanden i min svenske Sjæl om vi nogensinde har seet i vor Bye saa grænagtig et Utusl som Bæstling, han maa vist være en grumme stor Skjælm, thi saagar Dvæget brølte, sparkede og nappede efter ham, naar han kom i dets Nærhed. —“

En lille Stoppenaal.

„Nok see! men inte røre!“ Ikke sandt Lovise? At Lysten eller Fristelsen til at stjæle, f. Ex. en meget kostbar Ting eller lignende Gjenstand, kan opstaae hos et Menneske, naar man besøger et Museum, er ikke saa aldeles utrolig. Men derved maa det ogsaa blive, Lysten kan opstaae, men Gjerningen maa ikke paafølge, thi ellers maa det upaatvivlelig gaae galt til Enden. I Danmark findes flere smukke Slotte med kostbart Indhold, f. Ex. Rosenborg, Frederiksborg, m. fl.; sæt nu, at man af det Første ville borttage Klenodier, og af det Andet — de gamle værdifulde Meubler; var dette ikke en Forbrydelse? —

Nu, lad os dog være fornuftige, „Lad Statens være hvad Statens er!“ hører I, Lovise og Bæstling.

 Dette Hefte (16de Levering) slutter 2det Bind af „Tidsstrømmen“ der sælges for halv Priis, 2 Mk.

Om kort Tid udkommer paa Tydsk begge Bind (ialt 16 Leveringer) der samlet sælges for 4 Mk.

 „Tidsstrømmen“, der koster 8 Sk. hver Levering, udgaar hveranden Uge, og saaes, foruden hos Hr. Boghandler Berg i St. Regnegade i de fleste Boglader.

Tidskrömen.

Fictioner
af
gemytligt og satirisk Indhold.

Af
ISA K.

19de Levering. September.

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Officin.
1856.

Enogtyvende Capitel.

Bæstlings Skandaler. Smaa-træk af hans lykkelige Dage, samt Udsørelsen af en gemeen Skurkestreg.

Den Periode af Bæstlings Liv, hvori han fandt Leilighed til at gjøre Bekjendtskab med sin elskede Lovise, ville vi kalde hans lykkelige Dage. Han har ofte selv benævnet den saaledes, og vi ville atter her ved faae et Beviis paa, at han, allerede dengang — midt i sin sværmeriske Salighed og Nydelse med Lovise — begik en mod hende utilgivelig lav Forbrydelse eller som ovenfor benævnt gemeen Skurkestreg.

Bekjendtskabet imellem disse to ærede Personer stammer egentlig fra det store narragoniske Theater, hvor Lovise dengang figurerede som Dandserinde. Carl Bæstling elskede, næstefter sit kjære Mamma, sin Tilbedte indtil Vanvid, omendstjøndt hun ikke var hans første Kjærlighed, thi denne havde han allerede — flere Aar iforveien offret en gift Dame (en Italienerinde af Fødsel), men for ret at give de ærede Væsere et Begreb om Carl Bæstlings lidenskabelige Tilbøielighed for sin nye Efferinde, ville vi anføre Følgende:

Carl Bæstling elskede Lovise med hele sit Liv og sin Bæstlingske Sjæl, saavidt som et saadant Væsen er istand til at lægge sine ømme Følelser for Dagen.

Han kom tidlig og seent hos hende og det lille bygge-
lige Hjem i Borgergade, som vi alt har omtalt i
syvende Levering, var Bidne til mangan en, saavel
delicat, som udelicat Scene. Uagtet at han elskede
Lovise saa høit, var, som ovenanført, hans Penge ham
endnu kjærere, og dette foranledigede ham endeel
Ubehageligheder, samt gjorde ham offentlig til Nar og
Skive for Borgergadens Beboere, og endmere — var
den tilfældige Marsag i den begaaede lumpne Skurke-
streg mod Lovise.

Lovise var, saavel i Mands-, som Forstandserner
Carl Bæstling langt overlegen, og vidste ved ægte
pompardourske Finesser, at bruge ham som Kassebold,
desaarsag lod hun ham ganske dandse efter sine masle-
rede Luner, hvoraf hun allerede dengang havde et
betydeligt Forraad, hvilke hun stedse benyttede for at
udsøre et eller andet pecuniairt Coup eller Affaire.
Da det er bekjendt, at Bæstling er gemeen gjerrig,
kan man tænke sig, at han i dette Punkt ogsaa gjorde
sig gjældende mod Lovise og behandlede hende meget
knapt, desaaarsag kan man ikke fortænke Lovise i, at
hun lod alle Miner springe for at bringe ham til
Cavalkeer-Naison; men Bæstling var seiglivet i denne
Retning; Penge er hans Gud! for Penge forraadte
han gjerne, lig Judas, sin egen Herre! ja, vi have
studeret den narragoniske Krønike saa nøie, at vi tør
paastaae, han solgte gjerne sin egen Moder, Kone og
dyrebareste Ven, naar han ret kunde see sin Fordeel.
Hans smudsige Udvortes, som denne Krønike ligeledes
omtaler, beviser at det her Anførte er Sandhed.

Paa Grund af denne upassende Dpførsel mod

Lovise, der ikke var vant til, at hendes Elskere behandlede hende saaledes, faldt han tilsyneladende i Unaade hos sin Tilbedte; han blev forbudt at komme i Huset og Lovise gav ham formelig tilkjende, at deres hidtil harte Bekjendtskab maatte ophøre. Først nu indsoae Bæstling at han var et gjerrigt Fæ og Dumhoved, og tænkt, det Bæstlingske Jeg — ærgrede sig.

En kort Tid sværmede han omkring og søgte ved andre Elskerinder at gjenvinde sin fordums Saalighed, samt de lykkelige Dage, han havde nydt hos Lovise, men — intetsteds fandt han hvad han søgte. Paa sine Streiftoure, opnaaede han derimod noget Andet — en Chronisk slem Sygdom; dette forvirrede i saa høi Grad hans Sindstilstand at han, tilfidesættende alle Hensyn samt sin Helbredstilstand, kun havde een Higen og Uttraa, det var — Længselen efter Lovise.

Hans dumdriftige Frækhed er bekjendt, og hylende denne, spanculerede og patriulerede han daglig i Borgergade, forbi Lovises Vinduer; det forventede Forhaabningsblik udeblev, og han blev desaarssag aldeles halvgal og rendte den længste Tid af Dagen formelig Storm i bemeldte Gade, naturligviis uden at tage Hensyn til, hvad der ved saadanne Stormløb stillede sig i Veien for ham.

Paa et af disse vanvittige Løb hændtes det, at Hr. Bæstling, der stedse blev fulgt i Hælene af en firbenet Ben (hvis Navn var Bruno) uheldigviis, idet han stierede op imod Lovises Vinduer, crambolerede saa stærkt imod en Borgermands Kone, at hun meget haardt blev trængt op imod Muren, og derved fik sin

venstre Arm noget lederet. Bæstling vilde gjøre det godt ved, tænke, at give Konen 3 Mk. samt nogle dumme Undskyldninger fra sin savlende Mund, men Konen afviste med Foragt Hr. Bæstlings Penge og han, som en Følge af sin sædvanlige Grisfthed, skyndte sig at stille dem i Lommen igjen; Enden paa dette Sammenstød blev, at Hr. Bæstling maatte døie en Masse Skjældsord, der blev paadyngt ham af de omkring staaende Nysgjerrige, der havde været Vidne til Oprinet. Denne Scene blev strax efterfulgt af en lystigere, der tilveiebragte en Forsoning imellem Hr. Bæstling og hans elskede Lovise. Dette gik saaledes til: Da Monsieur Bruno mærkede, at der var Uraad med dens Herre samt at han styrede feil Curs, gav han, ifølge et naturligt Instinkt, sin Brede Luft, først i vilde uarticulerede Hyl, dernæst mod een af sine tilløbende Colleger, (en sort Puddel). Kampen imellem disse to Herrer var haardnakket; den stod paa Fortouget, ligeoverfor en Kjælder, i hvis Vinduer der var opstablet endeel Fødevarer. Bruno viste sig som en dygtig Slagsbroder, altsaa en meget bedre og modigere Karl end sin Herre; men hvad skeer — i Kampens vildeste Hede bliver Hr. Bruno, af den endnu stærkere Puddel kastet — igjennem Vinduet — saa voldsomt, at kun Nammen og Sprodsjerne forblev synlige. Bæstling, der med sine grønne Dine og opspilede Næseboer har iagttaget Slagsmaalet, gyser allerede ved Tanken om den Udgift, denne Historie kan beløbe sig til, men endnu større bliver hans Skræk, da han seer, at Kampen er forbi, samt at begge de stridende Parter i al Gemytlighed æder af de i Vin-

duet staaende Fødevarer, naturligviis paa hans Regning. Bruno og hans Ven nyde et frugalt Maaltid, og ere glade og veltilmode, hvorimod Bæstling, der i Tanken om Angrebet paa hans Pung; har tabt baade Sands og Samlig.

Lovise har fra sit Vindue skuet det Hele; det har moret hende ganske overordentlig, hun har fundet særdeles Behag deri, og betragtet hele Optrinnet omtrent som en Tyrefægtning. Hun finder nu — at det er Tiden at Bæstling kan stædes til Naade, naturligviis paa Betingelser; hun lader strax et Bud sige Kjælderfolkene, at hun indestaaer for hele Skaden, og med det Samme, underrette den forstenede Bæstling om, at hun vilde betale hans Skandale samt at han nu maatte komme op til hende.

Bæstling vaagner af sin Besippelse, gjør et høit Spræng af Glæde! allerede er han ved Lovises Gadedør, dog selv i dette Dieblis, gribes han af sin Gjerrighed, han tager Lovises Bud i Armen og beder at sørge for, at det kostbare Hundemaaltid snart maa faae en Ende. Bæstling er siin nok til strax at beregne, at han til Slutning maa betale det Hele, desaaarsag søger han at spare. Med faa Spræng er han oppe af Trappen, styrter sig ind i Lovises Værelse og giver nu af fuld Hjerte sin Glæde Luft. Han er i den syvende Himmel, han kysker, klapper og omfavner sin gamle Lovise og teer sig nu — som complet gal. Endelig, irettesat for sin gale Opsørsel, fatter han sig nogenslunde, derpaa siger han ganske pathetisk:

Lovise! det er ingen Løgn hvad Spaakonen sagde

mig som Barn: „Du er en meget dum, men lykkelig Dreng; selv Dine galeste og flette Streger vil komme Dig til Gode.“ Har hun loiet, spørger jeg Dig? O Lovise, min søde Engel! etc. etc.

Kjærestepagten blev paany sluttet, til stor Skade for Lovise; Erkekjæltringen Bæstling, vidste i hvad Tilstand han var, men desuagtet fornyede han sin lidenskabelige Tilbøielighed, hvis Følger heller ikke udeblev for Lovise. Dog — selv denne nedrige Handling kom ham til Gode, thi den skabte, paa Grund af forandrede Forhold et saakaldet uopløseligt Baand imellem disse to værdige Mennesker.

(Den omtalte Bæstlings Kjæltringestregs Offentliggjørelse er foranlediget af hans eget Praleri).

* * *

Et andet Træk af Bæstlings glade Liv skete i Begyndelsen af at han var bleven Embedsmand. En høitstaaende Cavalleer, med hvem Bæstling havde ført en vidtløftig Samtale, anbefalede sig endelig, glad ved at være kommen bort fra en Bæstlings Sladder. Ifølge Etiquetten fulgte Bæstling, bestandig søgende at fornye Samtalen, Herren til Døren; kommen ud paa Gangen, vedbliver han uafsladelig at snakke, taalmodig hører Bedkommende endnu en Stund paa ham; paa engang, midt i sit snakkesalige Brøvl, springer han i en ridende Stilling op paa Trappegænderet, lader sig glide ned paa Gangen, løber igjen opad Trappen mod Cavalleren og spørger med en veltilfreds Mine, om han kan gjøre et saadant Kunststykke? Den Be-

søgende svarede naturlignvis Intet, men i skyndsom Fart søgte han at komme bort fra et saadant Utusf, som Menneſte.

*

*

*

Et tredie Træk, der ligeledes hører til Bæſtlings glade Liv, foregik en Maaneſkindsaften i hans egen Stue. Bæſtling kom temmelig ſildig hjem — fuld i Uniform med en vældig Kaarde ved ſin Side. — Som han vilde aftage denne, ſeende ſin „ſmukke“ Figur i Speilet, forekommer det ham, ſom om Een ſtaaer bagved med en Sabel i Haanden i truende Stilling. Bæſtlingen udføder et voldsomt Brøl, griber med begge Hænder om ſin egen Dyrendal, bukker løs paa Speilet og Conſolen, der ſplintres i mangfoldige Stykker. Ved hans Skrig om Hjælp flytter Flere ind til ham, og finder, trods den nøiagtigſte Efterſøgelse — Intet. Det var, ſom man kan tænke ſig, den Bæſtlingſke Skikkelses Skygge, der havde foranlediget denne latterlige Hiſtorie.

„Tidsſtrømmen“, der koſter 8 St. hver Levering, udgaaer hveranden Uge, og ſaaes, foruden hos Hr. Boghandler Berg i ſt. Regnegade i de fleſte Boglader.

Tidsstrømen.

Fictioner
af
gemytligt og satirisk Indhold.

Af
I S A K.

Tyvende Levering. October.

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Officin.
1856.

Motto:

Man ofte ægget bli'er dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Epil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal man høre herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

„Tidsstrømmen“

oplever idag den store Fornøielse at holde — „Marsfest!“ Det var i October 1855 at dette „skjønne Værk“, denne Sandheds-Skildring af Lasten, første Gang saae Dagens Lys. Tyve Leveringer, foruden en tydsk Oversættelse af de to første Bind, (16 Leveringer), ere hidtil udkomne, og Navnet Carl Bæstling i Forening med Lovise, er den Arel hvorom det Hele nærmest har dreiet sig. Den narragoniske Krønike, Kilden hvoraf der ses, har unægtelig spillet en stor Rolle; den er hidtil benyttet saameget som det har været muligt og Forfatteren lover herved, stadig at vedblive Benyttelsen af denne Kjeltringe-Krønike, til Gavn og god Gjerning for det ganske Land, samt til Børn for den Arme og Forurettede.

Loogtyvende Capitel.

Bæstlings og Lovises Skandaler. Smaaatræk af deres
lykkelige Dage.

Den stinkende Frækhed! En Sætning vi tidligere omtalte, der saa fortrinlig passer sig paa Bæstling og Lovise, har atter gjort sig dybt gjældende.

Bed at gjennemsee den narragoniske Krønnike rigtig i Sommene ere vi nu komne til et forunderligt Resultat.

For det Første oplyser den om: at Navnene Bæstling og Lovise havde Tilnavne, saasom: Bæstling eller den saakalte Bæerling; Lovise, ogsaa hencævnet Greb Rasmus. Dette er nu i Grunden ligegyldig, dog, da vi vil følge Krønniken saa nøie som muligt, saa har vi fundet for Plikt herved at give denne Bemærkning. Derimod er der endeel Intriguer vi hidtil ikke har anført, og navnlig er der een Cabale, som forekommer os at høre til det Stærkeste man endnu har hørt, opdaget eller anført.

Bæstling eller Bæerling var Kammerherre og var som bekendt et Bæst! Alt hvad der kom, endog i fjerneste Berørelse med denne Herre, blev — tilsmudset af den Bømmelighed og fornemmelig Gjerlighed der omgjærede hans hele Person; i at snyde og stjæle havde han bragt det saavidt, at det formelig var blevet — hans andet Jeg, hans eneste Opgave. Det er saa tænkelig, at denne smukke Character havde Paavirkning paa hans noble Omgivelser eller gamle Venner, og det var ogsaa Tilfældet, isærdeles- hed hvad Lovise eller Grev Rasmus angik. Denne Kvinde arbejdede stadig i samme Retning som Bæstling, og, uagtet at Tyvehaandværket gik godt for dem Begge, tænkte de dog paa, bestandig at strabe Mere sammen. Til den Ende oprandt en Idee i det Bæstlingske Hoved, som hverken var mere eller mindre end — at Lovise for Eftertiden maatte have noget fast at holde sig til eller noget vist at leve af, f. Ex. den lille Bagatal af 100,000 Rdlr. om Aaret. Gik dette foreløbig, saa kunde man jo senere faae noget Tillæg, man havde da brandskattet det Land, man dybt havde krænkert og beskjæmmet, temmelig godt, og den ligegyldige og sløve Hr. Sørensen maatte naturligviis betale Gildet. Dog, forunderlig nok, dette Project gik heller ikke; det havde samme Skjæbne — som Hertuginde-Tittelen, Reisen til Frankrig eller „Evangen“, at faae honette Folk til — at gaae i Theatret med sig. „Den stinkende Fræklhed“, som ovenfor er benævnet, var atter for grov, ja for plat, og derfor gik den — i Lyset.

Den beskedne Fordring af de Hundrede Tusinde

om Maret havde nær blevet en dyr Spøg for den stakkels Lovise. Krøniken siger: at de narragoniske Statholdere vilde takke af i denne Anledning, samt, at de fornuftige Narragoniere brummede og viste Tænder. De ønskede blot at faae fat i Bæstling eller Bæerling, for at de tilbørlig kunne tugte, saavel ham, som hans gamle Dulcinea, Lovise eller Grev Nasmus.

Foruden denne Cabale havde Lovise endnu dristet sig til at spinde sine Traade saa fine eller frække, ligesom man vil, at hun derved ganske og aldeles havde indviklet een af de narragoniske Statholdere i sit Næt.

Denne Mand, en hovmodig Tydsker, troede i Kraft af sit Hovmod ugeneert at kunne handle, samt skalte og valte som han lystede, desaaarsag dristede han sig til, benyttende sin Stilling, ikke at være tro i Refereringen og Udfærdigelsen af vigtige Depescher til Udlandet; endmere vovede han at indsmugle sine tvende Drengbørn i „fede Embeder“, som derved naturlighvis gik værdigere ældre Mænd forbi; med saa Ord, Nepotisme og Despotisme udøvede denne Tydsker i allerfrækste Grad. Hans Colleger syntes endelig det gik for vidt, derved opstod Uenighed, som i Almindelighed blotter alle saadanne flette Streger.

Men hvad Grund havde Lovise eller Grev Nasmus til at vinde denne Tydsker, som vi, for dog at give ham et Navn, vil kalde „Schelak“,*) for sine

*) Som bekjendt har Schelak, isærdeleshed naar man brænder det, en stram, stinkende Lugt, men

Planer etc.? — Den Grund, at hun, for det Første — gjerne vilde regjere Narragonien; samt for det Andet, havde to Døttre ved — forskjellige Fædre, og disse syntes hun passende at kunne forene med Tydske-rens Sønner.

Vil man nu oplaste det Spørgsmaal: „Hvem regjerer da nærmest Narragonien?“ Svaret vil da lyde: naturligviis Lovise eller Grev Rasmus,**) det endelige Spørgsmaal bliver da, hvorlænge skal Narragonien vedblive at regjeres af en liderlig Qvinde samt en hovmodig Tydsker? — Til de søvnige Narragoniere kaster Smudspakket bort, og vise at de ere Mænd.

Vi have ofte med Det beskylt Carl Bæstling for Gjærrighed, men Ordspøget siger: „ingen Regel uden Undtagelse“, saaledes ogsaa her, hvilket vi med faa Ord nærmere ville belyse:

Det begav sig i hine lykkelige Dage, Carl Bæstling oplevede med Lovise, at han skjænkede hende et Gulduhr,***) fordi hun havde lovet ham en liden

endnu værre, paastaar man, skal den stinke naar den antændes ved Lovise eller Grev Rasmus.

***) Besønderlig nok, Lovise eller Grev Rasmus's Fader var Grovsmed. Neppes har han anet, at man vilde kalde hans Datter for Greve.

***) Her ved gjøres opmærksom paa, at det var — et rigtigt Gulduhr.

Bæstling. — Det var i Lovises Jomfruaar at hun modtog denne Foræring, og man maa tilgive en ung Piges Forsængelighed, naar hun, som hidtil neppe havde seet et saadant Klenodie, ved alle Leiligheder, saasom paa Husets Trapper, i Gaarden, o. s. v., traaf sit gyldne Ubr frem, for ligesom at see efter Tiden.

Det var jo rigtignok en kostbar Gave, men Lovise holdt sit Ord; thi et halvt Aar derefter dandsede hun omkring i sit Bærelse med en pæn lille Bæstling paa sine Arme. Denne lille Plante, der nu grandgivelig ligner en Abekat, er den Stores udtrykte Billede og opelskes for Tiden paa Jagtveien. Han savler ligesaa brillant som sin Fader, og seer næsten ligesaa dum ud.

 De to første Bind (16 Leveringer) af „Tidsstrømmen“ er udkommen paa Tydsk, og faaes foruden i flere Boglader i Bogtrykkeriet i Store Grønnegade 269. — Priis: 4 Mk.

16de Levering sluttede 2det Bind af „Tidsstrømmen“ der nu indhæftet sælges for halv Priis, 2 Mk.

Begge Leveringer, 1ste og 2det Bind, koste tilsammen 4 Mk.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 Sk. hver Levering, udgaar hveranden Uge, og faaes, foruden hos Hr. Boghandler Berg i St. Regnegade i de fleste Boglader.

Tidsstrømen.

Fictioner

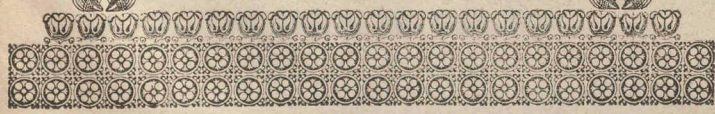
af
gemytligt og satirisk Indhold.

Af
ISAAC.

23. Levering. Februar.

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Dificin.
1857.

Motto:

Man ofte egget bli'er dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Epil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal man høre herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Tanke-Experiment.

Det er bekjendt at Bæstling-Bæstling er stedse fræk,
Dg meget mere feig, end han er kjæk,
Desaarsag fik han nys en voldsom Skræk. —

— Han sad og spæged' sig, udi sin lune Stue,
Dg tænkte paa Lovise — som sin egen Frue. —
„Vi To," saa var hans Ord, „vi passe deiligt sammen,
Vi bylle, stjæle, snyde, ja, lee af Alt, selv Stammen;
Den bider ei paa os. — Men, tys, hvad er det jeg
skuer

Paa Gaden; — en Flok Sviin, — de af mig truer.
„Hvad vil I?" spørger han de gryntende Hr. Roder.
Svinene: „Vi beer Dig komme ned til os, Du
kjære Broder;

Tag kun Greb Nasmus med, det passer bedst Jer To,
For Estertiden kan I mellem os ta'e Bo;
Alt længe har I jo tilsammen melet Kagen,
Geneer Dig, Bæstling, ei, tag Nøglen med paa
Bagen.

Kom ned til os, vor Ven, Du muligt „Ornen" kan
Fortrænge i vor Flok, og blive vores Mand.

I Stien Du, hos os, kan styre Dine Lyster,
 Vi dele Sympathie med Dig, Du skidne Kryster,
 Hos os, som Hæderstegn, Du strax faaer udi Næsen
 En Ring; Du blier ei viis, eibeller mere kræsen,
 Du rode kan i Alt, det er jo det, Du ynder,
 Siig, hvad vil Du meer, Du dumme, Trykker-Synder?"
 — Carl Bæstling bli'er urolig, han seer med Dine graa,
 Paa Svinesloffen, som paa Gaden endnu staa';
 Han føler sig benauet, han skriger bæs og mat,
 Da vaagner han paa Stolen, og mærker Søvnens Nat
 Har taget ham i Favn. Han sukker, stønner,
 Dg tænker atter, at sove det sig ikke lønner.
 — „Nu!" udbryder han, „af denne Svine-Drøm jeg
 først forstaaer;

Hvad man anseer mig for, og paa hvad Trin jeg staaer!"

Som Finale til Ovenstaaende anføres

Haabet.

Vær rolig Alle. O, Qvinder og Mænd
 Med Hre! Der kommer en Tid, og den
 Vil vise, foruden lang Nølen,
 At Straffen vil ramme, thi Folkets Foragt
 Vil styrte Hr. Bæstling, med knusende Magt,
 Dg rede hans Leie i Sølen.

Uddrag af en Fortidshistorie af Lovises
Skandaler, forinden de saakaldte lykkelige
Dage med Carl Bæstling.

Man veed, at Lovise i sin Ungdom spillede Comedie overalt; hendes Unglingssteder vare fornemmelig Pjankes, Blads og Sørens, hvor hun i Regelen var Primadonna. Hun gjorde Furore som Elskerinde, og det var ikke saa besynderligt, thi hun forstod virkelig at elske, samt i denne Egenskab at vise den fornødne Gestus og Mimik. Hun morede sig og nød Livet itide; naa, Herregud! Erfaring har jo viist, at det ikke var for Intet hun udspændte sine Garn. — Men vi ville nu fremsføre for vore ærede Læsere en lille Historie, hvori der fortælles hvem der egentlig var den Første, der lagde Grundstenen til Lovises Lykkesperiode.

En ældre, gigtsvag Grosserer, (der ofte brugte Rusfiske Dampbade) og hvis Portrait man daglig seer, var den, der i en kort Tid forødt ikke saa Tusinder paa Lovise. Han møblerede en smul første Salsstage og indrettede sig der med Lovise — et lille Eden. Men som allerede anført, det varede kun en kort

Lid; Grosserens Frue erfarede sin Mands Utroskab og blev, som man vel kan tænke sig, yderst forbitret. Hun udtænkte en Plan, hvorledes hun paa bedste Maade kunde træffe sin værdige Egttemage i Forening med hans polske Frue, og den List, hvormed hun udførte dette, geraader hende unægtelig til Ære, da den var saa grænagtig og stadfæster den gamle Sætning: „Qvindelist gaaer over al List“.

Da Fruen var nøie underrettet om hendes Mands polske Egteskabs-Arrangement, gik hun derhen — en Nat; hun kom heldig ind af Gadedøren, og idet hun løb op ad Trappen og hen til de Elskendes Dør, raabte hun af alle Kræfter „Brand! Brand! Trappen brænder allerede.“ Hr. Grosseren og Lovise styrtede nu ud i en Stilling, som vi her ikke vil beskrive, men som snart gik over til en forbausende Skuffelse, da de Begge saae den krænkede Egtfælle, der havde foranlediget benævnte Optrin. Krøniken siger til Slutning om denne Historie, at den sluttede med, at Lovise i sin Angst smuttede ind til en Student, med hvem hun senere blev gode Venner. Hr. Grosseren maatte gjøre dybe Rænsald for sin Kone og foranstalte, at Møblerne bleve afhentede og bortsolgte ved offentlig Auktion, samt naturligtviis forlade sin polske Hustru. Kort Tid efter denne Historie, som virkelig er passeret og kan bevises, kom Lovise i Trykkerens, Bæstling-Bærlings Hænder.

Femogtyvende Capitel.

Bæstlings og Lovises Skandaler.

Vi lovede i forrige Levering at berette endeel forskjellig- interessante Nyheder; vi indløse herved vort givne Ord, ved at fremkomme med Følgende:

(De ærede Læsere vedes bestandig at erindre, at det er et gammelt Emne, der uddrages af den nar- ragoniske Krønike, og som vi søge, saavidt muligt, at overføre i Nutidens Mand.)

Den omtalte Krønikes udbævede Personligheder, fornemmelig Bæstling=Bærting og Lovise eller Grev Nasmus, frembyde bestandig saameget skanda- løst Stof, at det vil vare en lang Tid forinden det kan faa Ende. Saaledes siges f. Ex., at der i Nar- ragonien verserede endeel Nygter af forskjellig Slags. En ny skandinavisk Skuespillerinde skulde være bleven Lovises Stedfortræder, Skuespillerindens Mand skal have faaet et Levebrød, naturligtviis i en Provinds i Narragonien, samt at Egteskabsstilsnitte skal være indledet, etc. Det skal være saa forstrækkeligt rart Altsammen, og Hr. Sørensen leer og gotter sig af fulde Hjerter over hele Historien. Man har seet saa galt før, siger han, og, der er al Sandsynlighed for, at det hænger saaledes sammen. Hr. Sørensen er glad, han troer for bestemt, at det virkelig forholder sig saaledes med Bæstling og Lovise, han seer dem allerede i Tanken et Hoved kortere; stakkels Sørensen! Du forregner Dig aldeles, thi Historien er saaledes:

Bæstling og Lovise have lagt en snild Plan. De indsee Begge at deres hidtil førte Skandaleliv maa tage en Ende med Forfærdelse, og derfor have de selv udklækket og udruget dette Basselisk-Veg. De vil, under sikker Eskorte fortrække til et skandinaviske Opholdssted, og naturligviis medføre deres røvede Koftbarheder etc. Ja, de vil see at lave det saaledes, at det kommer til see ud som om de vare forurettede, og man vil saa maaskee endog medgive dem en klækkelig Sum med paa Reisen. Saaledes staaer det narragoniske Compas; en skrækkelig Misviisning, fra Moralitetens Side, har fundet Sted, og man handler som man lyster, man søger at udbrede Mistro, Skandaler, Foragt og Uorden, samt Lovovertrædelse af det Bestaaende, og derefter beregner man en Oplosning efter sit Hoved.

Vi vilde nu slutte dette Hefte idet vi tilføie, at mod dette „Onde“ trænges snart til en duelig Pæge, der med kraftig Arm kunde gribe ind i Forvirringsforholdene og danne ved sin Kløgt en ny og moralsk Samfundorden.

Med 24de Levering sluttet Tidsstrømmens 3die Bind, der da, foruden at udkomme paa Tydsk, ogsaa, i Forening med de to andre Bind, vil udkomme paa Svensk.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 Sk. hver Levering, udaaer hveranden Uge, og faaes, foruden hos Hr. Boghandler Berg i st. Niernegade i de fleste Boglader.

Tidskrønen.

Fictioner

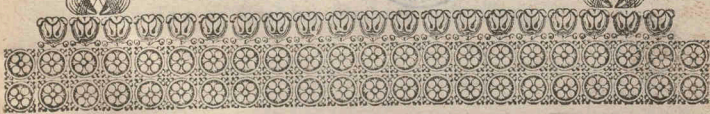
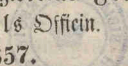
af
gemytligt og satirisk Indhold.

af
ISAAC.

24. Levering. Februar.

Indhold: Fortællinger om
Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.
Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Officin.
1857.

Motto:

Man ofte ægget bliver dertil,
At høvne sig paa Skjæbnens Spil.
Hvis Strømmen ret vil gaac sin Gang,
Da skal man høre herlig Sang,
Der bruse skal med Tynd og Klang.

St. Karolus Hospital

Indehaver: Carl Christian

Carl Christian

Indehaver

Indehaver: Carl Christian

Veien til Lykken.

Vær smidig, Ven! hvis Du vil gjøre Lykke,
Vei Dig i Støvet for hver Stormands Nykke;
Den Hund, som logrer bedst, er meest i Gunst.
Et Blik paa Verdens Gang vil snart Dig lære,
At Kryben hjælper godt til Magt og Vre,
Og Smigreri er ingen brodløs Kunst.

Fortjenester! — Kun Gen vil rigtigt due:
At krumme Nyggen som en Fiddelsbue,
At kysse Niset i sin Bøddels Haand;
Vær dygtig, tro og ærlig mod Din Næste.
Hvad nytter det? Du mangler dog det Bedste:
En smidig, veldresseret Trælleaand.

O, Daare! Du som altid troer at flue
En Vedling, hvor Du seer en Stjerne lue,
Fortjenester, hvor Du bli'er vaer et Baand;
Sæt Brillen paa og gaa ei meer i Blinde,
For Dyder vil Du ofte Laster finde,
For ædelt Sind en lav og ussel Aand.

Betragt en Bæstling-Bæstling med en Stjerne,
Hans Hjerter er en Svamp og tom hans Hjerne,
For Landets Fred sin Kaarde ei han svang;
Dog er han hædret med saamegen Naade.
Tænk! Gunst han høstet' hvor han Skjændsel saa'de,
Men sa a er stundom Verdens gale Gang.

Dg endnu meer! — Saa geil som Padderhatten,
 Af fugtig Mose skyder op om Natten,
 Han flux af Skjændsels sure Jordbund skjød;
 Du er han — høit med Rang og Titler æret;
 Hvad troer Du hans Fortjenester har været?
 Viid da! — Han kbled' med Lovise, „sød!“

Fictionsfinale til Dvenstaaende.

Da Bæstling-Bæstling jeg forstegang saae
 At synke i Kne under Baand og Stjerne,
 Jeg tilstaaer jeg smiled', thi jeg tænkte paa:
 See, see! Er det Lønner Du fil for Din Terne.

Dg da jeg ham saae med Nøglen paa Bag
 I Indbildning sværme, liig Gaasen at vriffe,
 Da fil jeg Beviis: At den skidneste Sag
 Den fører til — Ere, naar Dyden maa tigge.

Serogtyvende Capitel.

Bæstlings Standaler.

Atter har Cester den narragoniske Krønikes Tidsregning) en stor „Ydmyghed“ rammet Kløverbladet Bæstling, Lovise og Schelak. I deres egne brøfige og høitflyvende Indbildninger, veed man, at de troede at kunne regjere Narragonien, uagtet det viste sig, at det var et Hjernefoster, der til al Lykke, kvaltes i Frembringelsen. Som ofte antydet, vare de hadede og foragtede i hele det narragoniske Rige, og dog ville disse Tre, — med en vis voldelig og hidtil ukjendt Frækhed, — bestandig søge at paatvinge deres ubehagelige Personligheder paa Landets første og fornemste Familier. Endskjøndt de saae at man skyede dem som Pesten, søgte de dog overalt at saae Indgang paa de Steder, hvor de selv maatte vide og føle at være uberettigede til at komme.

Bæstling-Bæerling var unægtelig den værste og meest Paatrængende; bestandig travende omkring, paaflædt som en smudsig Commissionair og undertiden om en pralende Abekat, generede han sig ikke for, uagtet han savlede og havde en ækel lispende Ganesstemme, at give, som man siger, sin Besyv med og paatrænge sig Enhver; dog, pludselig fik ogsaa dette

en Ende. Det gik som med Alt i Livet; da Bæstlingens Barm svulmede høist af Frækhed og Uforstammethed, da blev den stækket og lammet i den Grad, at han selv maatte erkjende sin Uberettigelse til, for Fremtiden at komme iblandt honnette Folk.

Den narragoniske Krønike siger ved denne Leilighed, at det dog muligt kan have een Ubehagelighed, den nemlig, at man herefter ikke oftere — saaar Leilighed til at see en Bæstling-Bærling i sin indbildte Storhed, sidde et eller andet Sted, f. Ex. i det narragoniske Theater, — med en vis salvet Mine, kroende sig som en Paasugl, til stor Moro for hele det narragoniske Folk.

Noget tidligere end ovenstaaende Historie fandt Sted, (Krøniken angiver fra Detobris til noget efter Aarets Udgang) hørte man fra mangfoldige ulykkelige Sjæle, — de meest hjerteskjærende Sukke og Jammerklager samt de dybeste Forbandelser over det slette og hjerteløse Menneſte, der i Egenſkab som en gridſt Kassemeſter er afbildet eller portrætteret i dette Skrifts første Hefte. Det skal være noget ganske Overordentlig — ſaaledes ſom han i senere Tid har ranet og nappet. Man ſkulde næſten tro, ſiger Krøniken, at det maa lakke mod Aften eller ſnart være forbi med hans Herlighed, ſiden han tør vove, ſaa frygteligt at plyndre til fig. Hvor bliver dog de enorme Summer af, ſom aarlig udgives, naar man fra ſaamange Sider

og Kanter hører Klager? De Ulykkelige, som i god Tro vente paa en Hjælp til Huusleien paa Grund af, at de have faaet en Saadan tidligere, de gaae med fortvivlet stirrende Blik, ja næsten vanvittigt kan man sige, fra det Sted, de stode og byggede paa som deres visse Tilflugt, naturligtvis med dyb Kummer og Dval i Hjertet, spørgende dem selv: „Er det ogsaa muligt, at jeg er afflaaet?“ Vridende Hænderne følger derpaa den dybt gribende Hjerte-Monolog: „O Gud! hvor skal jeg nu hjælpe mig?“ De Ulykkelige, der have indleveret Et og Andet til Nyaar, maa, foruden at spørge mangfoldige Gange forgjæves — dele samme Skjæbne. Saaledes har det selvsølgelig gaaet i mange Aar, men i det sidst anførte Tidsrum, skal det i Særdeleshed have gaaet skrækkeligt til. Alle Tertejn tyde paa, at det maa lakke mod Enden, thi ellers maatte man antage for en Umulighed hvad her paastaas; dog, læg Mærke til, „Humlen“ kan bevises at være Sandhed!

Bæstling-Bæstling, siger Krønnen, skal være „Steenriig!“ Men det er jo hellerikke saa underligt, eftersom hans daglige Hovedopgave i mange Aar har været: at rapse og nappe til sig, som en graadig Gnier eller Ravn.*)

*) Som bekendt søger Ravnene gjerne alt Glimrende, Juveler, Edelstene og Penge, haade Guld- og Sølv-, selv om dette Dyr skal stjæle det.

Lovises kommende Dage,

eller

De fire Plageaander.

Hvad er det for Spøgelse, som der nu

Dybfyldte mit øde Hjem?

Et Selskab, som Brøden betragter med Gru;

Hu! Brøden mig viser dem.

Den Første, Ergjerrigheds fule Mand,

En Graadser, der aldrig bliver mæt,

Udstrækker frækt efter Kroner sin Haand,

Dg agter ei Pligt eller Ret.

Den Anden kaldes det sluffende Haab,

En Kvinde, med taarefyldt Blik;

Hun sitrer af Garme og stirrer op

Paa Krandsen, som ikke hun fik.

Den Tredie er Anger, en skrækkelig Biv,

Fortvivlelsen er hendes Arv;

Hun fører paa Jorden et sørgeligt Liv

Dg suger sin egen Marv.

Den Fjerde er Angsten, en Trolde saa leed,

Der aldrig har Nist eller No;

Den skjælver bestandig og aldrig veed

Paa hvem den skal haabe og tro.

Med denne Levering sluttet 3die Bind af
"Tidsstrømmen", der nu, som de to fore-
gaaende Hester sælges for halv Pris.

"Tidsstrømmen", der koster 8 Sk. hver Levering,
udgaaer hveranden Uge, og saacs, foruden hos Hr.
Boghandler Berg i st. Niegnegade i de fleste Boglader.

Tidsstrømen.

Fictioner

af

gemytligt og satirisk Indhold.

af

ISAK.

25. Lævering. April.

Indhold: Fortællinger om

Carl Bæstling.

Kjøbenhavn.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
i Herdahls Officin.

1857.

Motto:

Man ofte ægget bliver dertil,
At hævne sig paa Skjæbnens Epil.
Hvis Strømmen ret vil gaae sin Gang,
Da skal man høre herlig Sang,
Der bruse skal med Fynd og Klang.

Phantasié.

Du Putte, med det bløde Hjerte,
Læg Mærke til en lille Sang!

Du, som man tør saa grusomt snerte,
Fordi Du „føler“ Næstens Trang.

Betragt Din lykkelige Søster,
Der, hævet af en Jordens Gud,
Sig stolt i Naadens Solskin brystet,
Dg leer Dig simple Stakkel ud.

Nu kan hun i en Stadsvogn kjøre; —
Dg Tjen're bag paa Vognen staa,
Nu kan hun i sit Baaben føre
„Fr. Sørensen“ med Nathue paa.

Men gjør som hun — fast Garnet, Putte!
— Faaer Du „god Fangst“ ved første Kast,
Da lad den ikke fra Dig smutte! —

Gjør som Din Søster: „Hold den fast!“
—

Syvogtyvende Capitel.

Bæflings og Lovises Skandaler.

Efter tidligere i 22. Levering at have citeret Brudstykker af et Skuespil, „Kongens Indling“, (persisk Emne) som vi formeente passende og sammenholdende med det øvrige Indhold af disse Fortællinger, navnlig med særdeles Hensyn til Forræderen Hamans Rolle, ville vi i denne Levering tillade os at paapege enkelte Træk af den nye, almindelig elskede Eventyrcomédie, „Kalifen paa Eventyr“.

Dette Stykke, som ei alene selve Hovedstadens og Størstedelen af Landmen ogsaa de Fleste af Provindsbefolkningen nøie kjende, paa Grund af, at det, fra den første Aften det blev opført i „Casino“, har givet saa aldeles fuldt Huus, at — „Alt har været udsolgt“, maa altsaa have tiltalt Publicum saameget, at de enkelte Paapeg af samme, som vi her anføre, antages at mødes med Interesse og at være i frisk Minde.

Den stakkels Kalif, der paa Grund af sin Lædighed og Antipathie for alt Forretningsliv samt sin Jagt efter Eventyr, synker saa dybt, at han, fra at være en stor Hersker — bliver Gjøgler i Divoli, viser

ved dette Spil af Skæbnen, den hele Verden, at der er et altslyrende Bæsen over os Alle, der vil, at Enhver, idetmindste efter Gode, skal virke i sit Kald. Kalifens egen Dumbhed, som han selv tilstaar at være i Besiddelse af, er nærmest Skyld i denne ulykkelige Forvandling. Han troer at være en Vis, foranlediget af, at hans nærmeste Omgivelser stadig har indbildt ham dette; men hans Dine opslukkes. Efterat være bleven Gjøgler paa Tivoli, tillader sig en derværende Opbarter at sige ham, at han er dum og at han er bleven holdt for Nar. I sin Ulykke finder han Trost i sin medfølgende Visfers Troskab; denne Troskab læger for en Deel det knuste Hjerter hos Kalifen, thi paa en smuk og ædel Maade viser Visiren sig ei alene, uagtet Kalifen og han i Ulykken ere blevene Kammerater, underdanig og ædel, men endog den Utopoffrende og Uegennyttige, og det er netop Dette, der tiltaler os saa stærkt, samt den Hjertegribende Yttring til Kalifen, da denne begynder at føle sin Stilling, idet Visiren siger: „Vær trostlig, Kalif! Saalænge Din gamle Visir kan slaae en Kuldbytte skal Du ikke savne etc.“ Visiren viser det i Gjerningen og belønnes senere, da Kalifen igjen kommer paa sit Herskersæde, med Udnævnelser — Kabinetssecretair.

Denne Visirs, eller Kabinetssecretairs Troskab mod sin Herre, danner en skjærende Modsetning til Helten i denne Fortælling, Bæstling-Bærling, samt til Forræderen Haman i „Kongens Yndling.“ Vi have gjengivet saavel den Sidstes Character, som

og for endeel, Bæstling = Bærlings, men ved at nævne denne Usling, i Henhold til smukke Gjæringer eller ædle Træk, da paastaae vi med Bestemthed, „at vi ikke alene ere overbeviste om, at han — istedetfor at hjælpe sin Herre i Ulykken, (hvis et saadant Tilfælde var indtruffen) han da, ei at tale om, at han ville have noget tilovers for sin Belgjører, men endmere, han vilde, om ikke først besjæle ham til det Yderste, saa dog, aldeles forlade Samme og overgive ham til sin Bantsjæbne.“

Det er aldeles vist, at saavel Kalifens som enhver anden Konges Lod vilde blive skrækkelig, naar de i deres Nød stulle stole paa eller hentye til en Bæstling = Bærling; han har efter Krøniken givet mange Exempler paa en saadan Opsørsel, som den vi her tillægge ham. Bevise! Ja, Bevise sig vi, vil kunne stadfæste Sandheden! Han har rolig seet paa, at een eller anden Ulykkelig er bragt til Fortvivlelsens Undergang, uagtet han under Venkabet's Maske har tilsagt sin Bistand og opholdt med Bøster — hvortil han har paa kaldt den Allerhøiestes Bitterlighed! Han har, istedetfor at udføre sin Pligt og opfylde sin gode Herres Befalinger, — svigtet og bedraget Alle!

Bevise for alt Fremført, haaber Forfatteren af Tidsstrømmen, skal med det Første vise de ærede Læsere, at Indholdet ikke var en aldeles Fictions-Phantastehistorie, men at den godt kunde lade sig realisere i Virkeligheden. Det kan være muligt at Fictionen overgaar til Virkelighed og, fleer det, haabe

vi offentlig at vise og fordømme idetmindste Een om ikke to Personer, der for længesiden have været modne til en ordentlig Tugtelse. Hvis disse to Personer da, ved en Tryllerings Almagt, kan, ligesom Kalifen og hans Bisir, forsvinde og derved undgaae Polities Tiltale og Straf samt Folkets Dvæbaagnen og retfærdige Harmen, da, sige vi, „er det godt for Dem!“ Men vi troe fuld og fast, Bæstling-Bæstling vil faae haandgribelige Beviser paa, at han har fortjent „En folkelig Belønning.“

Bed at nævne Ordet „Fortjent“, paapege vi Bisirens Ridderflag paa Carnevalet, da denne beskedent spørger: „Store Prinds! Hvormed har jeg fortjent denne Udmærkelse?“ og hvortil svares; „Fortjent? — Du havde fortjent en Ulykke alene for dette dumme Spørgsmaal. — Fortjent? — Din Herre har besøgt mig og Du har fulgt ham i Hælene, det er Fortjeneste nok nuomstunder. Om Du saa blot havde baaret hans Badsæl, maatte Du jo have en Decoration i Drillepenge.“

Endelig slutte vi med Kalifens Kjerlighedseventyr med en Ugle! Kalifen indvender mod denne Benævnelse om hans Allerkjæreste, at det var en smuk Pige; men da han modsiges og der gjentages, at det var en Ugle, svarer han blot: „Ja saa! — det faldt mig ikke ind“. Resultatet bliver at han i sine Arme favner den Mand, der oplyser ham saavel om sin Kjerlighedseventyr-Uglehistorie, som om sit forglemte Trylleord **Mutabor!**

Som et Beviis paa, hvorledes den meget ærede Forfatter „Erik Bøgh“ udtaler sig om Satiren, tillade vi os herved at anføre hans egne Ord des angaaende:

„Satiren maa altid ramme en Fejl. Findes denne Fejl slet ikke i vor egen Kreds, saa er Satiren utidig, unyttig og tildeels uforstaaelig, findes Fejlen derimod i den, saa er Satiren berettiget. Men findes den, saa er det altid hos Personer, og naar en Person har faaet en Fejl at slæbe paa, og denne bliver ramt af Svøben, saa er det altid Personen og ikke Fejlen der hyles, og derfor vil altid Folk, der ikke har bedre Forstand, beskylde Satiren for at hade Personer istedetfor Fejl. Jeg har efter bedste Evne stræbt at fremdrage Latterligheder, der findes blandt os, og er dete lykkedes mig, saa ligger naturligviis Fejlen hos Dem, som den tilhører, og ikke hos Den der har draget den for Lyset. Det er forgjæves man gjentager, at Allusionen er den meest berettigede Form for Satiren: rammer Snærtten, er Sviene fortjent, og rammer den ikke, saa spier det ikke heller.“

Correspondance.

—(7. Deres Oplysninger om „Rambusspillet“ ere overflødige, da vi længe have kjendt samme. At Spillet allerede har kostet betydelige Summer veed vi ogsaa. Mulig at De i næste Levering hører Noget desangaaende.

„Tidsstrømmen“, der koster 8 St. hver Levering, udbaaer hveranden Uge, og saaes, foruden hos Hr. Boghandler Berg i st. Regnegade i de fleste Boglader.

